

Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEJ ADVOKÁTKY
ELEANOR SHARPSTON
prednesené 15. mája 2014¹

Spojené veci C-103/12 a C-165/12

Európsky parlament (C-103/12)

a

Európska komisia (C-165/12)

proti

Rade Európskej únie

„Rozhodnutie Rady 2012/19/EÚ — Voľba právneho základu — Článok 43 ods. 2 a 3 ZFEÚ —
Právny status vyhlásenia uskutočneného Európskou úniou a adresovaného tretej krajine“

1. Už dlhý čas pôsobia plavidlá plaviace sa pod vlajkou Venezuelskej bolívarovskej republiky (ďalej len „Venezuela“) vo výhradnej hospodárskej zóne (ďalej len „VHZ“)² pri pobreží Francúzskej Guyany, a teda vo vodách EÚ. Spracovateľský priemysel vo Francúzskej Guyane závisí od vykládky týchto plavidiel. Hoci v 90. rokoch prebehli rokovania, v skutočnosti sa medzi Európskou úniou (ďalej len „EÚ“) a Venezuelou neuzavrela žiadna formálna medzinárodná dohoda, a to napriek tomu, že právo EÚ a medzinárodné právo, zdá sa, vyžadujú istú formu medzinárodného titulu pre tento druh prístupu.³ Európska komisia začala mať obavy, že nedostatok takého titulu predstavuje právnu prekážku určovania a pridelovania rybolovných možností pre venezuelské plavidlá (a tým aj udeľovania individuálnych oprávnení na rybolov).

2. Dňa 16. decembra 2011 Rada Európskej únie, konajúc na základe návrhu vypracovaného Komisiou, ktorý pozmenila, a po získaní stanoviska (nie súhlasu) Európskeho parlamentu prijala rozhodnutím 2012/19 (ďalej len „rozhodnutie“)⁴ vyhlásenie adresované Venezuele o udelení rybolovných možností vo vodách EÚ venezuelským rybárskym plavidlám (ďalej len „vyhlásenie“). Vyhlásenie bolo Venezuele oznámené formou nóty. Právnym základom rozhodnutia bol článok 43 ods. 3 ZFEÚ v spojení s článkom 218 ods. 6 písm. b) ZFEÚ. Návrh Komisie sa zakladal na článku 43 ZFEÚ v spojení s článkom 218 ods. 6 písm. a) ZFEÚ.⁵ Parlament (vo veci C-103/12) a Komisia (vo veci C-165/12) podali na základe článku 263 ZFEÚ žalobu o neplatnosť rozhodnutia. V podstate tvrdia, že rozhodnutie má nesprávny právny základ a že Rada nerešpektovala výsadné právo Parlamentu. Komisia tiež tvrdí, že Rada neodôvodnila právny základ, ktorý si zvolila, a skreslila návrh Komisie.

1 — Jazyk prednesu: angličtina.

2 — Rozhodnutím Rady z 3. novembra 1976 o niektorých vonkajších aspektoch vytvorenia rybolovného pásma v Spoločenstve do vzdialenosti 200 míľ s účinnosťou od 1. januára 1997 [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES C 105, 1981, s. 1) Rada súhlasila s tým, že od 1. januára 1977 „členské štáty prostredníctvom zosúladených postupov rozšíria hranice svojich rybolovných oblastí do 200 míľ od svojich pobreží pri Severnom mori a Severnom Atlantiku [*neoficiálny preklad*]“ a že „využívanie rybolovných zdrojov v týchto oblastiach rybárskym plavidlami tretích krajín sa riadi dohodami medzi Spoločenstvom a príslušnými tretími krajinami [*neoficiálny preklad*]“.

3 — Pozri napríklad poznámku pod čiarou 2 vyššie a body 23 a 32 nižšie.

4 — Rozhodnutie Rady zo 16. decembra 2011 o schválení vyhlásenia o udelení rybolovných možností vo vodách EÚ rybárskym plavidlám, ktoré sa plavia pod vlajkou Venezuelskej bolívarovskej republiky vo výhradnej hospodárskej zóne pri pobreží Francúzskej Guyany, v mene Európskej únie (Ú. v. EÚ L 6, 2012, s. 8).

5 — V spojení s článkom 218 ods. 6 písm. a) ZFEÚ, ktorý opisuje medzinárodné dohody, pre ktoré sa musí získať súhlas Parlamentu, sa odkazom na článok 43 ZFEÚ v návrhu Komisie musí nevyhnutne rozumieť odkaz na článok 43 ods. 2 ZFEÚ.

Právo EÚ

Zmluva o Európskej únii

3. Podľa druhej vety článku 3 ods. 5 ZEÚ prispieva EÚ k prísnemu dodržiavaniu a rozvoju medzinárodného práva. Článok 21 ods. 1 ZEÚ ďalej stanovuje, že činnosť EÚ na medzinárodnej scéne sa spravuje dodržiavaním zásad medzinárodného práva.

4. Článok 17 ods. 2 ZEÚ stanovuje:

„Legislatívne akty Únie môžu byť prijaté len na základe návrhu Komisie, pokiaľ zmluvy neustanovujú inak. Iné akty sa prijímajú na základe návrhu Komisie, ak tak ustanovujú zmluvy.“

5. Článok 47 ZEÚ stanovuje: „Únia má právnu subjektivitu.“

Zmluva o fungovaní Európskej únie

6. Článok 3 ods. 1 písm. d) ZFEÚ opisuje „ochran[u] morských biologických zdrojov v rámci spoločnej politiky rybného hospodárstva [ďalej len ‚SPRH‘]“ ako oblasť výlučnej právomoci EÚ. Podľa článku 4 ods. 2 ZFEÚ je hlavná oblasť „poľnohospodárstv[a] a rybné[ho] hospodárstv[a] s výnimkou ochrany morských biologických zdrojov“ spoločnou právomocou EÚ a členských štátov.

7. EÚ v súlade s článkom 38 ods. 1 ZFEÚ „vymedz[uje] a vykonáva spoločnú poľnohospodársku politiku a spoločnú politiku v oblasti rybného hospodárstva“. Toto ustanovenie vysvetľuje, že odkazy na „spoločnú poľnohospodársku politiku“ (ďalej len „SPP“) a „poľnohospodárstvo“ a používanie pojmu „poľnohospodársky“ „sa týkajú aj rybného hospodárstva, pričom sa zohľadňujú osobitné charakteristiky tohto odvetvia“.

8. Článok 43 ods. 2 a 3 ZFEÚ⁶ stanovuje:

„2. Európsky parlament a Rada v súlade s riadnym legislatívnym postupom a po porade s Hospodárskym a sociálnym výborom ustanovia spoločnú organizáciu trhu ustanovenú v článku 40 ods. 1^[7] a iné ustanovenia potrebné pre dosiahnutie cieľov [SPP] a [SPRH].

3. Rada na návrh Komisie prijíma opatrenia týkajúce sa stanovovania cien, odvodov, pomoci a množstvových obmedzení a určovania a pridelovania rybolovných možností.“

9. Článok 218 ZFEÚ stanovuje postup dojednávania a uzavierania medzinárodných dohôd:

„1. Bez toho, aby boli dotknuté osobitné ustanovenia článku 207^[8], dohody medzi Úniou a tretími krajinami alebo medzinárodnými organizáciami sa dojednávajú a uzavierajú podľa nasledovného postupu.

2. Rada poveruje na začatie rokovaní, prijíma smernice pre rokovania, poveruje na podpis a uzaviera dohody.

6 — Článok 43 ZFEÚ je nástupcom článku 37 ES. Pozri tiež bod 14 nižšie.

7 — Toto ustanovenie opisuje okrem iného formy spoločnej organizácie poľnohospodárskeho trhu a opatrenia, ktoré môže zahŕňať.

8 — Pokiaľ ide o spoločnú obchodnú politiku.

3. Komisia... predkladá odporúčania Rade, ktorá prijme rozhodnutie poverujúce na začatie rokovaní a vymenúvajúce, v závislosti od predmetu predpokladanej dohody, vyjednávača alebo vedúceho negotiačného tímu Únie.

4. Rada môže adresovať vyjednávačovi smernice a určiť osobitný výbor, po porade s ktorým sa musia viesť rokovania.

5. Rada na návrh vyjednávača prijme rozhodnutie poverujúce na podpis dohody a v prípade potreby jej predbežné vykonávanie pred nadobudnutím jej platnosti.

6. Rada na návrh vyjednávača prijme rozhodnutie o uzavretí dohody.

... Rada prijme rozhodnutie, ktorým sa uzaviera dohoda:

a) po udelení súhlasu Európskeho parlamentu v týchto prípadoch:

...

v) dohody, ktoré sa vzťahujú na oblasti, na ktoré sa uplatňuje riadny legislatívny postup alebo mimoriadny legislatívny postup, pri ktorom sa vyžaduje súhlas Európskeho parlamentu.

Európsky parlament a Rada sa môžu v prípade naliehavej situácie dohodnúť na lehote na udelenie súhlasu;

b) v ostatných prípadoch po porade s Európskym parlamentom. Európsky parlament vydá svoje stanovisko v lehote, ktorú môže Rada určiť podľa naliehavosti záležitosti. Ak stanovisko nie je poskytnuté v tejto lehote, Rada sa môže uznášať.

7. Odchylne od odsekov 5, 6 a 9 môže Rada pri uzavretí dohody splnomocniť vyjednávača na schválenie zmien dohody v mene Únie, ak táto dohoda ustanovuje, že môžu byť prijaté zjednodušeným postupom alebo orgánom zriadeným danou dohodou. Rada môže pripojiť k tomuto splnomocneniu osobitné podmienky.

8. Rada sa počas celého postupu uznáša kvalifikovanou väčšinou.

...

9. Rada prijme na návrh Komisie... rozhodnutie o pozastavení vykonávania dohody a rozhodnutie, ktorým sa určujú pozície, ktoré sa majú prijať v mene Únie v rámci orgánu zriadeného dohodou, keď je tento orgán vyzvaný prijať akty s právnymi účinkami s výnimkou aktov dopĺňajúcich alebo meniacich inštitucionálny rámec danej dohody.

10. Európsky parlament je ihneď a v plnom rozsahu informovaný vo všetkých etapách konania.

11. Členský štát, Európsky parlament, Rada alebo Komisia môžu získať stanovisko Súdneho dvora k tomu, či je zamýšľaná dohoda v súlade s ustanoveniami zmlúv. Ak je stanovisko Súdneho dvora záporné, zamýšľaná dohoda nemôže nadobudnúť platnosť, pokiaľ nie je zmenená alebo doplnená, alebo pokiaľ nie sú zmluvy revidované.“

10. Ak Rada koná na základe návrhu Komisie, článok 293 ods. 1 ZFEÚ stanovuje, že Rada „môže... taký návrh zmeniť a doplniť iba jednomyselne okrem prípadov uvedených v článku 294 ods. 10 a 13, článku 310, článku 312, článku 314 a v článku 315 druhom odseku“.

11. Podľa druhého odseku článku 296 ZFEÚ „v právnych aktoch sa uvedú odôvodnenia a odkazy na všetky návrhy, iniciatívy, odporúčania, žiadosti alebo stanoviská ustanovené v zmluvách“.

12. Článok 263 ZFEÚ dáva Súdnemu dvoru právomoc preskúmať zákonnosť aktov Rady z dôvodu nedostatku právomoci, porušenia podstatných procesných predpisov, porušenia zmlúv alebo akéhokoľvek právneho pravidla týkajúceho sa uplatňovania alebo zneužitia právomocí. Článok 264 ZFEÚ vymedzuje právne dôsledky úspešnej žaloby o neplatnosť:

„Ak je žaloba opodstatnená, [Súdny dvor] vyhlási napadnutý akt za neplatný.

[Súdny dvor] však uvedie, ak to považuje za potrebné, ktoré z účinkov aktu, ktorý vyhlásil za neplatný, sa považujú za konečné.“

13. Článok 352 ZFEÚ stanovuje:

„1. Ak sa preukáže, že v rámci politík vymedzených v zmluvách je na dosiahnutie niektorého z cieľov uvedených v zmluvách nevyhnutná činnosť Únie a zmluvy na to neposkytujú potrebné právomoci, prijme Rada jednomyselne na návrh Komisie a po udelení súhlasu Európskeho parlamentu vhodné ustanovenia. Ak Rada prijíma tieto ustanovenia v súlade s mimoriadnym legislatívnym postupom, tiež sa uznáva na návrh Komisie a po udelení súhlasu Európskeho parlamentu.

2. Komisia upozorňuje v rámci postupu kontroly dodržiavania zásady subsidiarity uvedenej v článku 5 ods. 3 [ZEU] národné parlamenty na návrhy založené na tomto článku.

...“

Nariadenie č. 2371/2002

14. Nariadenie č. 2371/2002 („základné nariadenie z roku 2002“)⁹ bolo prijaté na základe článku 37 ES – predchodcu článku 43 ZFEÚ, ktorý stanovoval, ako prijímať opatrenia vykonávajúce SPP (ktorá v súlade s článkom 32 ods. 1 ES pokrývala aj rybolov). Toto nariadenie sa týkalo (vtedajšieho) systému Spoločenstva na zachovanie a trvalo udržateľné využívanie zdrojov rybného hospodárstva v rámci SPRH.

15. Článok 1 ods. 1 základného nariadenia z roku 2002 stanovoval, že SPRH „sa vzťahuje na ochranu, hospodárenie s a využívanie živých vodných zdrojov, akvakultúry a spracovanie a uvádzanie výrobkov rybného hospodárstva a akvakultúry na trh, keď sú tieto činnosti vykonávané na území členských štátov alebo vo vodách spoločenstva¹⁰] alebo na rybárskych lodiach spoločenstva alebo štátnymi príslušníkmi členských štátov bez toho, aby to malo vplyv na priamu zodpovednosť štátu, v ktorom je loď zaregistrovaná“. Článok 1 ods. 2 uvádzal, že SPRH mala ustanovovať zosúladené opatrenia, ktoré sa týkajú

„a) ochrany, hospodárenia s a využívania živých vodných zdrojov;

9 — Nariadenie Rady (ES) č. 2371/2002 z 20. decembra 2002 o ochrane a trvalo udržateľnom využívaní zdrojov rybného hospodárstva v rámci spoločnej politiky v oblasti rybolovu (Ú. v. ES L 358, s. 59; Mim. vyd. 04/005, s. 460) v znení nariadenia Rady (ES) č. 865/2007 z 10. júla 2007 (Ú. v. EÚ L 192, s. 1) a nariadenia Rady (ES) č. 1224/2009 z 20. novembra 2009 (Ú. v. EÚ L 343, s. 1). Následná novela prostredníctvom nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1152/2012 z 21. novembra 2012 (Ú. v. EÚ L 343, s. 30) sa uplatňovala iba od 1. januára 2012 (pozri článok 2 tohto nariadenia) a zakladala sa na článku 43 ods. 2 ZFEÚ. Od 1. januára 2014 (teda po prijatí rozhodnutia a predložení návrhov v prejednávanej veci) je uplatniteľným opatrením nariadenie (EÚ) č. 1380/2013, ktoré zrušilo a nahradilo základné nariadenie z roku 2002: pozri článok 51 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1380/2013 z 11. decembra 2013 o spoločnej rybárskej politike, ktorým sa menia nariadenia Rady (ES) č. 1954/2003 a (ES) č. 1224/2009 a zrušujú nariadenia Rady (ES) č. 2371/2002 a (ES) č. 639/2004 a rozhodnutie Rady 2004/585/ES (Ú. v. EÚ L 354, s. 22). Toto nariadenie bolo prijaté na základe článku 43 ods. 2 ZFEÚ.

10 — Odkazmi na „vody spoločenstva“ sa teraz rozumejú odkazy na „vody EÚ.“

...

c) podmienok prístupu do vôd a k zdrojom;

...

h) medzinárodných vzťahov“.

16. Článok 2 niesol názov „Ciele“. SPRH podľa článku 2 ods. 1 prvého pododseku „zabezpečí také využívanie živých vodných zdrojov, ktoré umožnia trvalo udržateľné ekonomické, environmentálne a sociálne podmienky“¹¹.

17. Článok 3 písm. m) definoval „limit úlovkov“ ako „kvantitatívne obmedzenie úlovkov zo zásoby alebo skupiny zásob za určité obdobie“. „Príležitosť na rybolov“ bola definovaná v článku 3 písm. q) ako „kvantifikovaný právny nárok loviť, vyjadrený ako možný úlovok a/alebo výlov“.

18. Na dosiahnutie cieľov uvedených v článku 2 ods. 1 článok 4 ods. 1 stanovoval, že „Rada prijme opatrenia spoločenstva upravujúce prístup do vôd a k zdrojom a trvalo udržateľné vykonávanie rybárskych činností“. Článok 4 ods. 2 vymenúval niekoľko príkladov takých opatrení vrátane opatrení zavádzajúcich ciele pre trvalo udržateľné využívanie zásob, obmedzujúcich úlovky a stanovujúce počet a typ rybárskych lodí, ktoré môžu loviť.¹² Články 5 a 6 opisovali opatrenia Rady týkajúce sa jednak plánov na obnovu a jednak plánov hospodárenia.

19. Kapitola IV obsahovala „Pravidlá o prístupe do vôd a k zdrojom rýb“. Článok 20 sa týkal pridelenia príležitostí na rybolov:

„1. Rada rozhodujúca kvalifikovanou väčšinou na návrh Komisie rozhodne o limitoch pre úlovky a/alebo výlov a o rozdelení príležitostí na rybolov medzi členské štáty, ako aj o podmienkach súvisiacich s týmito limitmi. Príležitosti na rybolov sa rozdelia medzi členské štáty takým spôsobom, aby sa pre každý členský štát zabezpečila relatívna stabilita rybárskych činností pre každý druh rýb alebo pre každú oblasť rybolovu.

2. Keď Komisia stanoví nové príležitosti na rybolov, Rada rozhodne o rozdelení týchto príležitostí, berúc do úvahy záujmy každého členského štátu.

3. Každý členský štát rozhodne o spôsobe rozdelenia príležitostí na rybolov priznaných tomuto členskému štátu v súlade s právom spoločenstva medzi lode plaviace sa pod jeho vlajkou. O spôsobe rozdelenia informuje Komisiu.

4. Rada stanoví príležitosti na rybolov, ktoré sú vo vodách spoločenstva k dispozícii pre tretie krajiny a prideliť tieto príležitosti každej tretej krajine.

...“

11 — Pozri tiež odôvodnenie 4 preambuly.

12 — Článok 4 ods. 2 písm. c) až e) základného nariadenia z roku 2002.

Nariadenie č. 1006/2008

20. Nariadenie Rady č. 1006/2008 (ďalej len „nariadenie o oprávneniach na rybolov“)¹³ sa uplatňuje okrem iného na oprávnenia na rybolov pre rybárske plavidlá tretích krajín vykonávať rybolovné činnosti vo vodách Spoločenstva.¹⁴

21. Článok 2 definuje a) „dohod[u]“ ako „dohod[u] o rybolove, ktorá sa uzavrela alebo o ktorej sa prijalo rozhodnutie o predbežnom vykonávaní v súlade s [článkom 218 ZFEÚ]“, c) „rybolovné činnosti“ ako „výlov, ponechanie na palube, spracovanie a preprava rýb“ a h) „oprávnenie na rybolov“ ako „oprávnenie na vykonávanie rybolovných činností počas vymedzeného obdobia v určitej oblasti alebo na určitý druh rybolovu“.

22. Podľa článku 18 ods. 1 písm. a) sú plavidlá tretích krajín oprávnené vykonávať rybolovné činnosti vo vodách Spoločenstva pod podmienkou, že im bolo vydané oprávnenie na rybolov v súlade s príslušnou kapitolou nariadenia o oprávneniach na rybolov. Môžu tiež vykladať, prekladať v prístavoch alebo spracovávať ryby pod podmienkou, že majú oprávnenie od členského štátu, v ktorého vodách sa činnosti budú vykonávať [článok 18 ods. 1 písm. b)].

23. V súlade s článkom 20 ods. 1 má Komisia preskúmať žiadosti o oprávnenia na rybolov, pričom má brať do úvahy rybolovné možnosti udelené tretej strane a vydávať také oprávnenia v súlade s opatreniami prijatými Radou a ustanoveniami obsiahnutými v príslušnej dohode. Kritériá nároku na oprávnenie na rybolov sú vymedzené v článku 21. Článok 21 písm. a) konkrétne stanovuje, že rybárske plavidlá tretích krajín musia mať „nárok na oprávnenie na rybolov na základe príslušnej dohody a prípadne sa nachádza[t] v zozname plavidiel, ktoré môžu loviť na základe danej dohody“. Článok 22 stanovuje rybárske plavidlá tretích krajín, ktorým sa vydali oprávnenia na rybolov, dodržiavať ustanovenia SPRH týkajúce sa ochranných a kontrolných opatrení, ostatné ustanovenia upravujúce rybolov rybárskych plavidiel Spoločenstva v zóne rybolovu, v ktorej pôsobia, a ustanovenia príslušnej dohody.

Nariadenia určujúce a pridelujúce rybolovné možnosti

24. Rybolovné možnosti sa určujú a pridelujú v tzv. „nariadeniach o TAC“ – „TAC“ znamená celkový povolený výlov: ide o množstvo, ktoré možno z každej populácie rýb uloviť a vyložiť každý rok. Na účely tohto konania budem odkazovať na nariadenia o TAC určujúce rybolovné možnosti pre venezuelské plavidlá vo vodách EÚ v rokoch 2010, 2011, respektíve 2012: nariadenie č. 53/2010 (ďalej len „nariadenie o TAC z roku 2010“)¹⁵, nariadenie č. 57/2011 (ďalej len „nariadenie o TAC z roku 2011“)¹⁶ a nariadenie č. 44/2012 (ďalej len „nariadenie o TAC z roku 2012“)¹⁷. Každé z nich sa zakladalo na článku 43 ods. 3 ZFEÚ a určovalo rybolovné možnosti jednak pre plavidlá EÚ a jednak pre plavidlá tretích krajín, ktoré lovili ryby vo vodách EÚ.¹⁸

13 — Nariadenie Rady (ES) č. 1006/2008 z 29. septembra 2008 o oprávneniach na rybolovné činnosti rybárskych plavidiel Spoločenstva mimo vôd Spoločenstva a o prístupe plavidiel tretích krajín do vôd Spoločenstva, o zmene a doplnení nariadení (EHS) č. 2847/93 a (ES) č. 1627/94 a o zrušení nariadenia (ES) č. 3317/94 (Ú. v. EÚ L 286, s. 33).

14 — Pozri článok 1 písm. b) nariadenia o oprávneniach na rybolov.

15 — Nariadenie Rady (EÚ) č. 53/2010 zo 14. januára 2010, ktorým sa na rok 2010 stanovujú rybolovné možnosti pre určité populácie rýb a skupiny populácií rýb uplatniteľné vo vodách EÚ a pre plavidlá EÚ vo vodách, v ktorých sa vyžaduje obmedzovanie výlovu, a ktorým sa menia a dopĺňajú nariadenia (ES) č. 1359/2008, (ES) č. 754/2009, (ES) č. 1226/2009 a (ES) č. 1287/2009 (Ú. v. EÚ L 21, s. 1), v znení neskorších opráv.

16 — Nariadenie Rady (EÚ) č. 57/2011 z 18. januára 2011, ktorým sa na rok 2011 stanovujú rybolovné možnosti pre určité populácie rýb a skupiny populácií rýb uplatniteľné vo vodách EÚ a pre plavidlá EÚ v určitých vodách nepatriacich EÚ (Ú. v. EÚ L 24, s. 1), v znení neskorších predpisov a opráv.

17 — Nariadenie Rady (EÚ) č. 44/2012 zo 17. januára 2012, ktorým sa na rok 2012 stanovujú vo vodách EÚ a pre plavidlá EÚ v určitých vodách nepatriacich EÚ rybolovné možnosti pre určité populácie rýb a skupiny populácií rýb, ktoré sú predmetom medzinárodných rokovaní alebo dohôd (Ú. v. EÚ L 25, s. 55), v znení neskorších predpisov a opráv.

18 — Pozri článok 2 ods. 1 nariadenia o TAC z roku 2010, článok 2 nariadenia o TAC z roku 2011 a článok 2 nariadenia o TAC z roku 2012.

25. Odôvodnenie 30 v úvodnej časti nariadenia o TAC z roku 2012 odkazovalo výslovne na vyhlásenie: „[Európska] únia vydala 16. decembra 2011 vyhlásenie v súvislosti [Venezuelou] o udelení rybolovných možností vo vodách EÚ rybárskym plavidlám, ktoré sa plavia pod vlajkou Venezuely v [VHZ] pri pobreží Francúzskej Gu[y]any. Je preto potrebné stanoviť pre Venezuelu rybolovné možnosti vo vodách EÚ pre ryby rodu Lutjanus.“¹⁹

26. Príloha VIII každého nariadenia definovala najvyšší počet oprávnení na rybolov pre plavidlá tretích krajín loviace ryby vo vodách EÚ.²⁰ Príloha VIII tiež ukladala podmienky vydávania, najmä podmienky týkajúce sa potreby predloženia platnej zmluvy medzi vlastníkom plavidla a spracovateľského podniku nachádzajúceho sa v departemente Francúzskej Guyany.

Dohovor Organizácie spojených národov o morskom práve

27. EÚ je zmluvnou stranou Dohovoru Organizácie spojených národov o morskom práve (ďalej len „UNCLOS“)²¹.

28. Článok 55 UNCLOS sa týka právneho režimu VHZ, ktorý opisuje ako „oblasť, ktorá sa nachádza za pobrežným morom a k nemu prilieha a ktorá podlieha zvláštnemu právnemu režimu stanovenému v tejto časti, podľa ktorého sa práva a jurisdikcia pobrežného štátu, práva a sloboda iných štátov riadia podľa príslušných ustanovení tohto dohovoru“.

29. Práva, jurisdikcia a povinnosti pobrežného štátu vo VHZ sú opísané v článku 56. Konkrétne, pobrežný štát má „zvrchované práva za účelom prieskumu a využívania, zachovávanie prírodných zdrojov živých aj neživých a hospodárenia s nimi, morského dna a jeho podložia a vôd ležiacich nad nimi“ [článok 56 ods. 1 písm. a)] a jurisdikciu s ohľadom na „ochranu a zachovanie morského prostredia“ [článok 56 ods. 1 písm. b) bod iii)]. Článok 56 ods. 2 stanovuje, že pri výkone svojich práv a plnení svojich povinností podľa tohto dohovoru vo VHZ musí pobrežný štát primeraným spôsobom prihliadať na práva a povinnosti iných štátov a konať spôsobom, ktorý je v súlade s ustanoveniami UNCLOS.

30. Článok 58 vymedzuje práva a povinnosti iných štátov vo VHZ:

„1. [Vo VHZ] využívajú všetky štáty, či už pobrežné alebo vnútrozemské, s výhradou príslušných ustanovení tohoto Dohovoru, slobody... plavby, preletu, kladenia podmorských káblov, potrubí a iných spôsobov využívania mora dotýkajúcich sa týchto medzinárodným právom uznávaných slobôd [iných medzinárodných právom uznávaných spôsobov využívania mora dotýkajúcich sa týchto slobôd – *neoficiálny preklad*], ktoré sú spojené s prevádzkou lodí, lietadiel, podmorských káblov a potrubí a ktoré sú zlučiteľné s ostatnými ustanoveniami tohoto dohovoru.“

2. Články 88 až 115 a ostatné príslušné pravidlá medzinárodného práva sa aplikujú na [VHZ], pokiaľ sú zlučiteľné s touto časťou.

3. Pri výkone svojich práv a plnení svojich povinností podľa tohoto Dohovoru, štáty musia brať [vo VHZ] náležitým spôsobom ohľad na práva a povinnosti pobrežného štátu, sú povinné dodržiavať zákony a predpisy ním prijaté v súlade s ustanoveniami tohoto Dohovoru a inými normami medzinárodného práva potiaľ, pokiaľ sú zlučiteľné s touto časťou.“

19 — Pozri tiež body 33 až 52 (okolnosti vyhlásenia) a body 53 až 56 (znenie rozhodnutia a vyhlásenia) týchto návrhov.

20 — Pozri článok 34 ods. 1 nariadenia o TAC z roku 2010, článok 36 ods. 1 nariadenia o TAC z roku 2011 a článok 36 ods. 1 nariadenia o TAC z roku 2012.

21 — Uzatvorený v Montego Bay 10. decembra 1982, 1833 UNTS 3. UNCLOS nadobudol účinnosť 16. decembra 1994. UNCLOS bol schválený v mene Európskeho spoločenstva rozhodnutím Rady 98/392/ES z 23. marca 1998 o uzatvorení Dohovoru Organizácie Spojených národov z 10. decembra 1982 o morskom práve a Dohody z 28. júla 1994 o vykonávaní jeho časti XI Európskym spoločenstvom (Ú. v. ES L 179, 1998, s. 1; Mim. vyd. 04/003, s. 260).

31. Pokiaľ ide o zachovanie živých zdrojov, článok 61 stanovuje:

„1. Pobrežný štát určí prípustný úlovok živých zdrojov vo svojej [VHZ].

2. Pobrežný štát s ohľadom na najlepšie vedecké údaje, ktoré má k dispozícii, zabezpečuje prostredníctvom príslušných opatrení v oblasti ochrany a riadenia, aby zachovanie živých zdrojov vo výlučnej ekonomickej zóne nebolo ohrozené ich nadmernou ťažbou. ...

3. Pobrežný štát s ohľadom na najlepšie vedecké údaje, ktoré má k dispozícii, zabezpečuje prostredníctvom príslušných opatrení v oblasti ochrany a riadenia, aby zachovanie živých zdrojov vo výlučnej ekonomickej zóne nebolo ohrozené ich nadmernou ťažbou.

4. Pri vydávaní takýchto opatrení vezme pobrežný štát do úvahy dôsledky pre tie druhy, ktoré sú spojené s lovenými druhmi alebo sú na nich závislé s ohľadom na ich zachovanie alebo obnovenie na úroveň, pod ktorou by bola vážne ohrozená ich reprodukcia.

5. Dostupné vedecké informácie, štatistiky o úlovkoch a rybolove a iné údaje dôležité pre zachovanie rybných zásob sa budú poskytovať a vymieňať pravidelne prostredníctvom podoblastných, o oblastných a univerzálnych medzinárodných organizácií tam, kde to bude vhodné a za účasti všetkých dotknutých štátov, ktorých občanom je povolený rybolov [vo VHZ].“

32. Článok 62 o využití živých zdrojov stanovuje:

„1. Pobrežný štát bude podporovať optimálne využitie živých zdrojov [vo VHZ] bez porušenia ustanovení článku 61.

2. Pobrežný štát bude určovať kapacitu výlovu živých zdrojov [vo VHZ]. Tam, kde pobrežný štát nemá kapacitu na výlov celého prípustného množstva, poskytne na základe dohôd alebo inými prípadnými dohovormi a podľa podmienok a predpisov, o ktorých je zmienka v odseku 4, iným štátom prístup k prebytkom prípustného výlovu so zvláštnym zreteľom k ustanoveniam článkov 69 a 70, hlavne vo vzťahu k rozvojovým štátom, o ktorých je zmienka v týchto článkoch.

3. Pri povoľovaní prístupu iných štátov do svojej výlučnej ekonomickej zóny v súlade s týmto článkom vezme pobrežný štát do úvahy všetky závažné skutočnosti, mimo iných, význam živých zdrojov v oblasti pre ekonomiku dotknutého pobrežného štátu a jeho iné štátne záujmy, ustanovenia článkov 69 a 70, požiadavky rozvojových štátov podoblasti alebo oblasti na výlov časti prebytku a na potrebu znížiť na minimum nepriaznivé ekonomické dôsledky pre štáty, ktorých štátni príslušníci obvykle lovili v zóne alebo ktoré vyvinuli podstatné úsilie pri výskume a zabezpečovaní zásob.

4. Štátni príslušníci iných štátov vykonávajúci rybolov [vo VHZ] sa podriadia opatreniam a iným podmienkam stanovených v právnych predpisoch pobrežného štátu. Tieto právne predpisy musia byť v súlade s ustanoveniami tohoto Dohovoru...

...“

Okolnosti predchádzajúce sporu

33. Dňa 7. januára 2011 predložila Komisia Parlamentu a Rade návrh rozhodnutia Rady o prístupe venezuelských plavidiel do vôd EÚ²². Návrh nebol s Venezuelou prediskutovaný ani prerokovaný. Rada následne poslala tento návrh členským štátom. Právnym základom návrhu Komisie bol článok 43 ZFEÚ v spojení s článkom 218 ods. 6 písm. a) ZFEÚ, a preto návrh rozhodnutia vyžadoval súhlas Parlamentu.

34. Komisia poznamenala, že oprávnenia pre venezuelské plavidlá nezahŕňali žiadne povinnosti Venezuely voči EÚ okrem požiadavky riadneho dodržiavania rybárskych predpisov uplatniteľných vo vodách EÚ a určujúcich, že časť úlovku sa musí vyložiť v prístavoch Francúzskej Guyany. Vzhľadom na obmedzený rozsah predmetných rybolovných činností a čas potrebný na prerokovanie medzinárodnej zmluvy sa Komisia domnievala, že dohoda o plnohodnotnom rybolove nebola potrebná. Komisia preto navrhla, aby Rada prijala jednostranné vyhlásenie, ktorého účel a účinky by sa podobali tým, ktoré by mala medzinárodná dohoda. Komisia sa pri podpore svojho názoru, že jednostranne záväzné vyhlásenie by bolo rovnocenné medzinárodnej dohode, opierala najmä na rozsudok Medzinárodného súdneho dvora vo veci *Jadrové skúšky*²³.

35. Dňa 26. januára 2011 bol návrh Komisie odoslaný pracovnej skupine Rady pre vonkajšiu politiku rybného hospodárstva, ktorá bola požiadaná, aby zvážila návrhy právneho servisu Rady na zmenu právneho základu a ďalšie legislatívne pripomienky.

36. Po preskúmaní návrhu Komisie 27. januára a 23. marca 2011 Generálny sekretariát Rady listom z 5. apríla 2011 požiadal Výbor stálych zástupcov (ďalej len „Coreper“), aby zmenil právny základ a aby návrh s Parlamentom iba konzultoval. V tomto liste sa uvádzalo, že predsedníctvo dospelo k záveru, že existuje zhoda medzi členskými štátmi zmeniť právny základ. V revidovanom návrhu zo 7. apríla 2011 boli vykonané aj zmeny v terminológii používanej v návrhu Komisie. Napríklad odkaz v nadpise na „prístup... k [VHZ]“ sa nahradil odkazom na „udelenie rybolovných možností vo vodách EÚ“.

37. V liste z 5. apríla 2011 a v ďalších dvoch listoch z 18. apríla a 5. decembra 2011 Rada informovala Coreper, že Komisia vydala vyhlásenie, že (podľa jej názoru) zmluvy neoprávňovali prijatie rozhodnutia na základe článku 43 ods. 3 ZFEÚ v spojení s článkom 218 ods. 6 písm. b) ZFEÚ.

38. Listom z 13. mája 2011 Rada informovala Parlament o zmene právneho základu a požiadala Parlament, aby s cieľom zabezpečiť pokračovanie príslušných rybolovných činností čo najskôr vydal stanovisko.

39. Dňa 25. júla 2011 výbor Parlamentu pre právne veci odporučil použiť právny základ, ktorý pôvodne navrhla Komisia.

40. Dňa 9. septembra 2011 Rada pripomenula Parlamentu, že treba zaujať stanovisko k revidovanému návrhu čo najskôr a konkrétne požiadala Parlament, aby sa záležitosťou zaoberal na svojom plenárnom zasadnutí 24. až 27. októbra 2011.

41. Listom z 26. októbra 2011 predseda Parlamentu informoval predsedníctvo Rady, že jeho výbor pre právne veci potvrdil právny základ, ktorý navrhla Komisia, a požiadal predsedníctvo, aby predložilo ďalší revidovaný návrh (bližší pôvodnému návrhu Komisie). Parlament tiež uviedol, že nebude možné, aby sa záležitosťou zaoberal počas plenárneho zasadnutia v októbri 2011.

22 — Návrh rozhodnutia Rady o prístupe rybárskych plavidiel, ktoré plávajú pod vlajkou Venezuelskej bolívarovskej republiky, k výhradnej hospodárskej zóne pri pobreží francúzskeho departementu Guyana (KOM(2010) 807 v konečnom znení).

23 — Rozsudky MSD *Jadrové skúšky* (Nový Zéland v. Francúzsko) („Jadrové skúšky“); Zbierka M. S. D. 1974, s. 457; a *Jadrové skúšky* (Austrália v. Francúzsko) („Jadrové skúšky“) Zbierka M. S. D. 1974, s. 253. V nasledujúcich poznámkach pod čiarou odkazujem na rozsudok uvedený na prvom mieste.

42. Listom z 28. októbra 2011 Rada požiadala Parlament, aby svoje stanovisko predložil na plenárnom zasadnutí 14. až 17. novembra 2011 a použil postup pre naliehavé prípady podľa článku 142 Rokovacieho poriadku Európskeho parlamentu. Rada zdôraznila, že revidovaný návrh by sa mal prijať do konca roka 2011. Rada vo svojom vyjadrení vysvetlila, že sa obáva, že v opačnom prípade by Komisia nezahrnula rybolovné možnosti pre venezuelské plavidlá do svojho návrhu nariadenia o TAC z roku 2012 (teda odchyľne od praxe v predchádzajúcich dvoch rokoch).

43. Dňa 10. novembra 2011 Komisia predložila Rade návrh nariadenia o TAC z roku 2012. Tento návrh však nestanovoval žiadne rybolovné možnosti pre Venezuelu.

44. Dňa 14. novembra 2011 predsedníctvo Rady informovalo predsedu Parlamentu, že jeho list z 26. októbra 2011 bol prijatý 10. novembra 2011.

45. Dňa 15. novembra 2011 Parlament zamietol žiadosť Rady o naliehavé konanie.

46. Návrh správy výboru Parlamentu pre rybné hospodárstvo zo 16. novembra 2011 ukázal, že aj výbor zastával názor, že právnym základom by mal byť článok 43 ods. 2 a článok 218 ods. 6 písm. a) ZFEÚ. V správe sa ďalej uvádzalo, že aj keby bol návrh podpísaný iba Radou, viedlo by to k vzniku povinností vyplývajúcich z medzinárodného práva pre účastníkov podobným spôsobom ako v prípade dohody o rybolove. Návrh správy však Parlament neprijal.

47. Dňa 1. decembra 2011 Rada požiadala Parlament, aby svoje stanovisko predložil najneskôr do 15. decembra 2011, teda v priebehu plenárneho zasadnutia 12. až 15. decembra 2011 s použitím naliehavého konania alebo na mimoriadnom zasadnutí. V tomto liste si Rada tiež vyhradila právo rozhodnúť o návrhu bez odporúčania Parlamentu.

48. Dňa 13. decembra 2011 Parlament žiadosť o naliehavý postup znovu zamietol.

49. Rada nakoniec prijala revidovaný návrh 16. decembra 2011. Je nesporné, že tak urobila bez vyčkania stanoviska Parlamentu. Komisia za seba opätovne vyhlásila, že zamietla zmeny návrhu predložené Radou, najmä pokiaľ ide o jeho právny základ. Komisia tiež zdôraznila, že vyhlásenie sa nezameriavalo len na udeľovanie rybolovných možností pre plavidlá tretích krajín. Cieľom bolo poskytnúť tretiemu štátu prístup k vodám EÚ a podriadiť jej plavidlá súboru ochranných a kontrolných opatrení. Dňa 16. decembra 2011 Rada tiež informovala venezuelskú misiu v EÚ o vyhlásení formou nóty.

50. Rada, ktorá sa opierala o rozhodnutie, následne prijala nariadenie o TAC z roku 2012 na základe článku 43 ods. 3 ZFEÚ.

51. Dňa 30. januára 2012 Venezuela požiadala Radu o ďalšie informácie týkajúce sa dôsledkov rozhodnutia Parlamentu požiadať Súdny dvor, aby rozhodnutie zrušil.

52. Dňa 20. marca 2012 Venezuela požiadala o oprávnenia na rybolov. Rozhodnutím z 26. marca 2012 Komisia vydala 38 oprávnení na rybolov pre venezuelské plavidlá.

Rozhodnutie a vyhlásenie

53. Rozhodnutie bolo prijaté „so zreteľom na [ZFEÚ], a najmä na jej článok 43 ods. 3 v spojení s článkom 218 ods. 6 písm. b)“.

54. V jej úvodnej časti sa uvádza:

- „(1) Rybárske plavidlá, ktoré sa plavia pod vlajkou [Venezuely], už mnoho desaťročí vykonávajú činnosť vo vodách EÚ [vo VHZ] pri pobreží Francúzskej Guyany, pričom podliehajú uplatniteľným právne záväzným aktom Únie v oblasti ochrany rybolovných zdrojov a hospodárenia s nimi.
- (2) Spracovateľský priemysel vo Francúzskej Guyane závisí od vykládok uvedených rybárskych plavidiel, a preto by sa malo zabezpečiť pokračovanie uvedeného vykonávania činnosti.
- (3) S cieľom zabezpečiť takéto pokračovanie je potrebné, aby Únia vydala vyhlásenie určené Venezuele, v ktorom potvrdí, že je pripravená vydať oprávnenia na rybolov obmedzenému množstvu rybárskych plavidiel, ktoré sa plavia pod vlajkou Venezuely pod podmienkou, že dodržiavajú uplatniteľné právne záväzné akty Únie.“

55. Článok 1 stanovuje súhlas s vyhlásením v mene EÚ, ktorý je pripojený k rozhodnutiu.

56. Vyhlásenie uvádza:

- „1. Európska únia vydáva obmedzenému množstvu rybárskych plavidiel, ktoré sa plavia pod vlajkou [Venezuely], oprávnenia na rybolov v časti [VHZ] pri pobreží Francúzskej Guyany, ktorá sa nachádza viac ako 12 námorných míľ od základných čiar, za podmienok stanovených v tomto rozhodnutí.
2. V súlade s [nariadením o oprávneniach na rybolov] oprávnené rybárske plavidlá, ktoré sa plavia pod vlajkou [Venezuely], sa pri rybolove v zóne uvedenej v odseku 1 riadia ustanoveniami [SPRH] týkajúcimi sa ochranných a kontrolných opatrení, ako aj inými ustanoveniami [EÚ] vzťahujúcimi sa na rybolovné činnosti v tejto zóne.
3. Oprávnené rybárske plavidlá, ktoré sa plavia pod vlajkou [Venezuely], sa riadia najmä akýmikoľvek príslušnými pravidlami alebo nariadeniami [EÚ], ktoré ustanovujú okrem iného populácie rýb, na ktoré sa rybolov môže zamerať, maximálny počet oprávnených rybárskych plavidiel a pomernú časť úlovku, ktorá sa vyloží v prístavoch Francúzskej Guyany.
4. Bez toho, aby bola dotknutá možnosť odobrať oprávnenia udelené jednotlivým rybárskym plavidlám, ktoré sa plavia pod vlajkou [Venezuely], z dôvodu nedodržiavania akýchkoľvek príslušných pravidiel alebo nariadení [EÚ], môže [EÚ] kedykoľvek jednostranným vyhlásením osobitný príslub o udelení rybolovných možností vyjadrený v tomto vyhlásení zrušiť.“

Návrhy účastníkov konania a konanie

57. Parlament a Komisia požadujú, aby bolo rozhodnutie v súlade s článkom 263 ZFEÚ zrušené, a žiadajú Súdny dvor, aby zaviazal Radu na náhradu trov konania.

58. Vo veci C-103/12 uvádza Parlament dva žalobné dôvody. Prvý žalobný dôvod je, že Rada pochybila, keď použila článok 43 ods. 3 ZFEÚ v spojení s článkom 218 ods. 6 písm. b) ZFEÚ ako právny základ pre rozhodnutie. Druhý žalobný dôvod sa uvádza alternatívne: Rada pochybila tým, že nevyložila článok 218 ods. 6 písm. a) bod v) ZFEÚ v tom zmysle, že bráni použitiu postupu na prijatie rozhodnutia podľa článku 218 ods. 6 písm. b) ZFEÚ.

59. Vo veci C-165/12 Komisia uvádza tri žalobné dôvody.²⁴ Prvý žalobný dôvod je, že Rada porušila na jednej strane článok 43 ods. 2 ZFEÚ a článok 218 ods. 6 písm. a) ZFEÚ tým, že použila článok 43 ods. 3 ZFEÚ a článok 218 ods. 6 písm. b) ZFEÚ ako právny základ pre rozhodnutie, a na druhej strane porušila druhý odsek článku 296 ZFEÚ tým, že neodôvodnila vybraný právny základ. Tento žalobný dôvod sa delí na tri časti: Rada i) pochybila, keď stotožnila jednostranné vyhlásenie o prístupe s aktom navonok, ktorým sa určujú rybolovné možnosti, ii) pochybila tým, že prijala názor, že podrobenie venezuelských plavidiel SPRH vyplýva z aktu navonok, ktorým sa určujú rybolovné možnosti, a iii) uviedla protichodné dôvody pre svoj výber právneho základu. Druhý žalobný dôvod je, že Rada nerešpektovala výsadné právo Parlamentu tým, že rozhodnutie prijala bez jeho súhlasu. Tretí žalobný dôvod, ktorý sa uvádza alternatívne, je, že Rada porušila článok 17 ZEÚ a článok 218 ods. 6 ZFEÚ tým, že skreslila návrh Komisie.

60. Vo veci C-165/12 sa Komisia opiera o článok 264 ods. 2 ZFEÚ a požaduje, aby Súdny dvor zachoval účinky neplatného rozhodnutia až do nadobudnutia účinnosti nového rozhodnutia, ktoré sa prijme v primeranej lehote na správnom právnom základe, a to na základe článku 43 ods. 2 ZFEÚ v spojení s článkom 218 ods. 6 písm. a) ZFEÚ, alebo v prípade, že Parlament odmietne dať súhlas, až do uplynutia primerane krátkeho obdobia po rozhodnutí Parlamentu o odmietnutí súhlasu.

61. Uznesením z 2. mája 2013 sa konania spojili.

62. Česká, francúzska, poľská a španielska vláda vstúpili do konania ako vedľajší účastníci na podporu Rady, hoci vstup španielskej vlády bolo príliš neskorý na to, aby mohla predložiť písomné vyjadrenie. Na pojednávaní 19. novembra 2013 predniesli Parlament, Komisia, Rada a francúzska a španielska vláda svoje ústne tvrdenia.

Posúdenie

Úvodné poznámky

63. V žiadnej veci sa nenaznačuje, že lov vo vodách EÚ sa venezuelským plavidlám nemal povoliť. Všetci účastníci konania odkazovali na skutočnosť, že dlho pred prijatím rozhodnutia boli venezuelským plavidlám vydávané takéto oprávnenia na rybolov bez výslovného titulu podľa medzinárodného práva. Nevylučovala by som možnosť, že takýto postup mohol mať za následok legitímne očakávania, pokiaľ ide o prístup. To, či vyhlásenie samo osebe dosahovalo úroveň dohody, sa zdá nepravdepodobné v neposlednom rade preto, že okolnosti ukazujú, že sa prijalo, aby sa vyriešil nedostatok medzinárodného titulu, a ako na to poukazuje Komisia, že predchádzajúci pokus prerokovať s Venezuelou dohodu zlyhal.²⁵ V každom prípade sa podania v tomto konaní nevzťahujú na právnu povahu a zákonnosť tohto postupu v minulosti a Súdny dvor nemusí rozhodovať o tom, či bol tento postup v súlade s medzinárodným právom. Naopak, Parlament a Komisia tu požadujú, aby Súdny dvor zrušil rozhodnutie, ktorým sa pre tento prístup poskytol formálny právny základ.

64. Za predpokladu, že odpoveď na pôvodnú otázku, či má EÚ spôsobilosť podľa medzinárodného práva vydávať jednostranne záväzné vyhlásenie, je kladná, vznikajú potom otázky právomoci. Spôsobilosť vydať takýto nástroj nepostačuje na záver, že v súlade so zásadou prenesenia právomocí má EÚ právomoc tak konať.²⁶

24 — Pozri však bod 176 nižšie týkajúci sa tretej časti prvého žalobného dôvodu Komisie.

25 — Ak by Súdny dvor nesúhlasil a usúdil, že tento postup dosiahol úroveň dohody, vznikla by otázka, ako sa článok 218 ZFEÚ uplatní na dohodu vzniknutú takýmto spôsobom.

26 — Pozri napríklad stanovisko 2/91 (EU:C:1993:106, bod 4) (v ktorom Súdny dvor rozlišoval medzi spôsobilosťou na medzinárodnej úrovni uzavrieť medzinárodnú dohodu a rozsahom právomoci konať tak).

65. Ak sa rozhodnutím prijíma vyhlásenie, ktoré nadobúda formu aktu navonok, prostredníctvom ktorého EÚ preberá povinnosť podľa medzinárodného práva, musí existovať právny základ pre takýto akt. Ak je vyriešená otázka, „čo môže EÚrobiť“, ďalšou otázkou je, „ako by to mala EÚrobiť“. ²⁷ Tie isté otázky vznikajú, pokiaľ ide o akt dovnútra. Obe otázky by mohlo zodpovedať jediné ustanovenie, ale vždy to tak nie je.

66. Článok 218 ZFEÚ vymedzuje, ako sa môže EÚ zaväzovať prostredníctvom medzinárodnej dohody v oblasti, v ktorej má právomoc (či už je táto právomoc výlučná, alebo spoločná s členskými štátmi). Pokiaľ ide o jeden krok v tomto procese – zapojenie Parlamentu – môže sa tiež vyžadovať odkaz na pravidlá prijímania vnútorného opatrenia v určitej oblasti. Pokiaľ však ide o postup pri tvorbe jednostranne záväzného vyhlásenia, v zmluvách sa nič neuvádza. Môže preto EÚ, pokiaľ ide o vec, vo vzťahu ku ktorej má inak právomoc konať navonok, použiť jednostranne záväzné vyhlásenie (prostredníctvom ktorého preberá povinnosť podľa medzinárodného práva)? Ak áno, ako sa má také vyhlásenie prijať?

67. Z toho dôvodu, zatiaľ čo oba súbory konaní sa týkajú právneho základu a postupu pri prijímaní rozhodnutia, tieto otázky by boli diskutabilné, ak by zmluvy (a ako to neskôr vysvetlím, medzinárodné právo) neoprávňovali EÚ, aby prevzala povinnosť voči tretiemu štátu ²⁸ prostredníctvom jednostranne záväzného nástroja – ak je to naozaj správna charakteristika vyhlásenia ako zdroja záväzkov podľa medzinárodného práva. V súlade s článkom 47 ZEÚ má EÚ právnu subjektivitu, a teda aj spôsobilosť na úkony. Ale znamená to tiež, že má spôsobilosť prijať jednostranne záväzný nástroj? Ak je to tak a EÚ má právomoc, aké postupy sa uplatnia? Ak je na druhej strane vyhlásenie medzinárodnou dohodou alebo tvorí jej súčasť, vzniká tiež otázka, ako sa článok 218 ZFEÚ uplatňuje na dohodu, ktorá vznikla v tejto veci. Týchto základných zásadných otázok, hoci netvoria základ konkrétneho žalobného dôvodu, sa však dotkli niektoré písomné pripomienky a ďalej sa skúmali na pojednávaní. Majú vplyv na právny základ rozhodnutia, najmä či (alebo ako) sa článok 218 ZFEÚ vôbec uplatnil.

68. Začnem rozborom, či je vyhlásenie z pohľadu medzinárodného práva jednostranne záväzným nástrojom, alebo medzinárodnou dohodou. Ak ide o jednostranný nástroj a ak podľa medzinárodného práva nemá medzinárodná organizácia ²⁹ spôsobilosť zaväzovať sa prostredníctvom tohto nástroja, musí právo EÚ v tomto ohľade rešpektovať medzinárodné právo. ³⁰ Ak medzinárodné právo takú spôsobilosť nevyklučuje, podmienky tvorby a prijatie takého vyhlásenia zahŕňajú tie podmienky, ktoré vyplývajú z vnútorných pravidiel, ktorými sa medzinárodná organizácia riadi – v tomto prípade z práva EÚ. V týchto konaniach ide teda o otázky zahŕňajúce rozhranie medzi medzinárodným právom a právom EÚ.

Povaha vyhlásenia

69. Zdá sa, že vo svojich písomných pripomienkach všetci účastníci konania predpokladali, že vyhlásenie je jednostranne záväzným nástrojom a má mať právne účinky. Na pojednávaní, na ktorom boli účastníci konania vyzvaní vyjadriť sa k povahe vyhlásenia podľa medzinárodného práva, Parlament spolu so španielskou vládou zaujali stanovisko, že vyhlásenie je jednostranne záväzným nástrojom a má rovnocenné účinky ako medzinárodná dohoda. Ku koncu pojednávania sa zdalo, že Parlament tvrdil, že vznikla medzinárodná dohoda. Naproti tomu španielska vláda zotrvala na svojom postoji, že vyhlásenie nebolo medzinárodnou dohodou. Komisia sa tiež domnieva, že vyhlásenie bolo jednostranne záväzným nástrojom. Potvrdila, že pred prijatím návrhu rozhodnutia sa s Venezuelou nekonali žiadne rokovania

27 – Pozri, pokiaľ ide o potrebu uviesť právny základ predpisujúci právnu formu, ktorú má mať úkon, napríklad rozsudok Komisia/Rada (C-370/07, EU:C:2009:590, bod 39 a citovanú judikatúru).

28 – V týchto návrhoch používam striedavo pojmy „tretia krajina“ a „tretí štát“.

29 – „Medzinárodnou organizáciou“ rozumiem „medzivládnu organizáciu“.

30 – O potrebe rešpektovať medzinárodné právo pri výkone právomocí EÚ a interpretácii práva EÚ vzhľadom na medzinárodné právo, pozri článok 3 ods. 5 ZEÚ a článok 21 ods. 1 ZFEÚ. Pozri tiež napríklad rozsudok Air Transport Association of America a i. (C-366/10, EÚ:C:2011:864, bod 101 a citovanú judikatúru).

(a preto sa nepožadovalo žiadne oprávnenie rokovať podľa článku 218 ZFEÚ). Po prijatí rozhodnutia Venezuela potvrdila, že toto rozhodnutie dostala, a požiadala o oprávnenia na rybolov. Komisia uviedla, že nebolo možné s istotou určiť, že týmto spôsobom vznikla medzinárodná dohoda. Francúzska vláda zastávala názor, že článok 218 ZFEÚ sa v každom prípade uplatňoval. Napokon, zdá sa, že Rada uznala, že vyhlásenie bolo jednostranne záväzným nástrojom. Rovnako však uviedla, že vyhlásenie bolo základným prvkom medzinárodnej dohody, ktorú Venezuela následne prijala, keď požiadala o oprávnenia na rybolov.

70. Žiaden z účastníkov konania nevedel na pojednávaní uviesť príklady iných jednostranne záväzných nástrojov prijatých EÚ alebo inými medzivládnyimi organizáciami.

71. Povedané neutrálne, je trochu záhadou, že rozhodnutie sa zrejme prijalo v súlade s článkom 218 ods. 6 ZFEÚ bez toho, aby ktorákoľvek zo zapojených inštitúcií presne vedela, *prečo* a *na čo* sa tento postup použil.

72. Ako to vidím ja, existujú dve možnosti: buď je vyhlásenie jednostranne záväzným nástrojom, alebo je jednostranným vyhlásením, ktoré má mať právne účinky len vtedy, ak ho následne prijme tretí štát, v ktorého prospech sa uskutočnilo (v takom prípade ide len o jednu stranu medzinárodnej dohody).

73. Začnem s obsahom a cieľmi vyhlásenia.³¹

74. Názov vyhlásenia ozrejmjuje, že je určené Venezuele a že jeho predmetom je udelenie rybolovných možností vo vodách EÚ pre venezuelské plavidlá. Podľa znenia odseku 1 vyhlásenie samo osebe neudeľuje oprávnenia na rybolov. Namiesto toho obsahuje záväzok EÚ, že „*vydáva* obmedzenému množstvu“ venezuelských plavidiel „oprávnenia na rybolov... za podmienok stanovených v tomto rozhodnutí [vyhlásení – *neoficiálny preklad*]“, najmä v odsekoch 2 a 3. Z toho dôvodu podľa odseku 2 budú mať oprávnené venezuelské plavidlá povinnosť dodržiavať právo EÚ v oblasti SPRH týkajúce sa ochranných a kontrolných opatrení a ďalšie právne predpisy EÚ, ktorými sa riadia rybolovné činnosti vo vodách EÚ. Odsek 3 sa potom zameriava na tri konkrétne povinnosti, a to dodržiavanie práva EÚ, pokiaľ ide o populáciu rýb, na ktoré sa možno zamerať, maximálny počet oprávnených plavidiel a pomernú časť úlovku, ktorý sa má vyložiť v prístavoch Francúzskej Guyany.

75. Vyhlásenie sa preto zameriava na záväzok EÚ poskytnúť venezuelským plavidlám (ktorých počet je bližšie neurčený) prístup do svojich vôd s cieľom uloviť tam niektoré (neurčené druhy) populácie rýb a vyložiť (neurčený) podiel úlovkov v prístavoch vo Francúzskej Guyane.

76. Nič v texte vyhlásenia nenaznačuje, že platnosť tohto záväzku závisí od prijatia zo strany Venezuely. Vyhlásenie ani neukladá povinnosti Venezuele bez jej súhlasu. Oprávnené plavidlá budú musieť dodržiavať právne predpisy EÚ, aby mohli využiť svoje oprávnenia; ale to neznamená, že záväzok EÚ vo vyhlásení závisí od toho, či Venezuela záväzok splní.³² V samotnom texte vyhlásenia ani nie je nič, čo by naznačovalo, že iba zaznamenáva existujúcu dohodu uzatvorenú medzi EÚ a Venezuelou.

77. V odseku 4 si EÚ vyhradzuje právo záväzok vyjadrený vo vyhlásení kedykoľvek zrušiť prostredníctvom jednostranného vyhlásenia.³³

31 — Pri skúmaní prvého žalobného dôvodu Parlamentu a Komisie, pokiaľ ide o právny základ rozhodnutia, treba skúmať obsah a ciele rozhodnutia, ako aj vyhlásenia (pozri body 142 až 150 nižšie). Účelom takejto analýzy je posúdiť z pohľadu práva EÚ, aké konkrétne právomoci prenesené na EÚ ju oprávňujú na prijatie aktu.

32 — Táto povinnosť sa vzťahuje aj na plavidlá tretích krajín loviace vo VHZ mimo pobrežného štátu v súlade s článkom 62 ods. 4 UNCLOS. Venezuela však nie je signatárom UNCLOS. Na účely tohto konania netreba brať do úvahy povahu tohto osobitného ustanovenia UNCLOS podľa medzinárodného obyčajového práva (na rozdiel od povahy koncepcie VHZ).

33 — Ak je vyhlásenie skutočne dvojstrannou dohodou (alebo jej časťou) medzi Venezuelou a EÚ, potom mohlo byť nevyhnutné určiť, či sa toto ustanovenie netýka skôr zrušenia, než odstúpenia od dvojstrannej dohody.

78. Vyhlásenie je preto nástrojom vychádzajúcim z EÚ, ktorý má vyvolať právne účinky podľa medzinárodného práva a ktorý má tvoriť základ, o ktorý sa môžu venezuelské plavidlá opierať, keď žiadajú o oprávnenia na rybolov. Ani tieto znaky a ani skutočnosť, že akt sa nazýva „vyhlásením“, však neriešia, či je vyhlásenie z pohľadu medzinárodného práva jednostranne záväzným nástrojom alebo prvkom medzinárodnej dohody.

79. Podľa medzinárodného práva môže medzinárodná dohoda vzniknúť na základe jednostranného nástroja, ktorý vyjadruje úmysel byť viazaný už vykonanou ponukou alebo ktorý je ponukou, ktorá sa následne prijme. Definícia „zmluvy“ vo Viedenských dohovoroch z rokov 1969 a 1986³⁴, hoci nie je vyčerpávajúca, pokiaľ ide o všetky formy zmluvy podľa medzinárodného práva³⁵, je dostatočne široká na to, aby zahŕňala zmluvy, ktoré sa uzatvárajú týmto spôsobom. V súlade s touto definíciou preto môže byť zmluva vložená do dvoch alebo viacerých súvisiacich nástrojov.

80. V súlade s uvedeným ani právo EÚ nerozlišuje medzi typmi dohôd podľa toho, ako sa uzatvárajú. Článok 218 ods. 7 ZFEÚ stanovuje zjednodušený postup len pre zmeny dohody. Zdá sa, že vždy keď má EÚ právomoc dojednávať a uzatvárať medzinárodnú dohodu, zmluvy oprávňujú EÚ, aby túto právomoc vykonala uzatvorením dohody v akejkoľvek forme, pokiaľ je pokrytá definíciami zmluvy vo Viedenských dohovoroch z rokov 1969 a 1986 (a v skutočnosti možno aj vo formách, na ktoré sa tieto definície nevzťahujú).³⁶

81. V tomto konaní však nenachádzam žiadny dôkaz o úmysle Venezuely byť viazaná podmienkami vyhlásenia. Keď Venezuela požiadala o oprávnenia na rybolov, zdá sa, že „neprijala“ ponuku EÚ s úmyslom byť ňou viazaná ako dohodou. Naopak, tým, že tak učinila, sa v dobrej viere spoliehala na záväzok EÚ obsiahnutý vo vyhlásení a následne potvrdený v nariadení o TAC z roku 2012 (ktoré už bolo v tej fáze prijaté). Skutočnosť, že vyhlásenie viedlo k jeho zamýšľaným účinkom, a teda prospievalo Venezuele, je nedostatočným základom na konštatovanie, že Venezuela súhlasila s tým, aby bola viazaná vyhlásením *ako dohodou uzavretou medzi ňou a EÚ*. Rovnako tak nemôže byť takýmto základom jednoduché prijatie oznámenia o vyhlásení ani následné dopytovanie Venezuely týkajúce sa účinkov konania pred Súdny dvorom. Rovnako, ak by jediným účelom rozhodnutia bolo zabezpečiť, aby existoval medzinárodný titul pre prístup do vôd EÚ *pred* tým, než sa stanovia rybolovné možnosti a vydajú oprávnenia na rybolov, dohoda, ktorá by vznikla len vtedy, keď Venezuela požiadala o oprávnenia na rybolov *po* stanovení rybolovných možností, by takýto účel nespĺňala.

82. Navyše, ak zámerom bolo vo vyhlásení iba formulovať ponuku, mala Komisia pred rokovaním požiadať Radu o oprávnenie v súlade s článkom 218 ods. 3 ZFEÚ (v ktorom by bolo zahrnuté formulovanie takejto ponuky). Rada by potom musela znova podľa článku 218 ods. 6 ZFEÚ zasiahnuť, keď vznikla dohoda, teda keď Venezuela prijala ponuku a po získaní (podľa prípadu) súhlasu alebo stanoviska Parlamentu.

83. Ak vyhlásenie nie je prvkom medzinárodnej dohody, ide o jednostranne záväzný nástroj povolený podľa medzinárodného práva a práva EÚ?

34 — Viedenský dohovor o zmluvnom práve z roku 1969 (ďalej len „Viedenský dohovor z roku 1969“), Zbierka zmlúv Spojených národov, zv. 1155, s. 331, a Viedenský dohovor o zmluvnom práve medzi štátmi a medzinárodnými organizáciami alebo medzi medzinárodnými organizáciami z roku 1986, A/CONF.129/15 (ďalej len „Viedenský dohovor“). Medzinárodný súdny dvor uviedol, že definícia zmluvy v článku 2 ods. 1 písm. a) Viedenského dohovoru z roku 1969 odráža medzinárodné obyčajové právo: Pozemné a námorné hranice medzi Kamerunom a Nigériou (Kamerun v. Nigéria: Rovníková Guinea ako vedľajší účastník), Zbierka M. S. D. 2002, s. 303, v bode 263.

35 — Pozri napríklad článok 3 Viedenského dohovoru z roku 1969 o medzinárodných dohodách, ktoré nie sú zahrnuté do pôsobnosti tohto dohovoru.

36 — Pozri tiež bod 96 týchto návrhov.

84. V medzinárodnom práve môžu mať jednostranné nástroje rôzne formy a rôzne funkcie a právne (alebo politické) účinky. Napríklad vyhlásenia sa môžu použiť na uznávanie nových štátov, uskutočnenie politického vyhlásenia, uznanie právomoci súdu alebo vydanie interpretačného vyhlásenia, ktoré spĺňa podmienky, na základe ktorých sa môže považovať za dôkaz existencie medzinárodného obyčajového práva. V kontexte tohto konania sa dôraz kladie na jednostranné vyhlásenie v písomnej forme, ktorým EÚ z pohľadu medzinárodného práva prijíma záväzky v prospech tretieho štátu.³⁷

85. Spôsobilosť štátov uskutočniť takýto druh vyhlásenia je nesporná podľa medzinárodného práva,³⁸ aj keby povaha niektorej z podmienok, ktoré spôsobujú, že také vyhlásenie bude podľa medzinárodného obyčajového práva záväzné, ešte nemusela byť určená alebo potvrdená. O tom, či iné právnické osoby, najmä medzinárodné organizácie, majú spôsobilosť uskutočňovať podobné vyhlásenia, podľa mojich vedomostí doteraz žiadny medzinárodný súd ani tribunál nerozhodol, ani to podrobne neskúmala Komisia pre medzinárodné právo Organizácie spojených národov (ďalej len „ILC“).

86. Medzinárodné organizácie, rovnako ako štáty, môžu mať právnu subjektivitu. Na rozdiel od štátov sa spôsobilosť, ktorá vyplýva z tejto právnej subjektivity, musí organizácii zveriť (výslovne alebo konkludentne). Nevidím žiadny dôvod, prečo by medzinárodné právo bránilo tomu, aby mala medzinárodná organizácia s medzinárodnou právnou subjektivitou spôsobilosť uskutočniť jednostranné vyhlásenie s úmyslom byť viazaná, ak ju konštitutívne zmluvy zakladajúce túto organizáciu oprávňujú tak konať.³⁹ Ak má medzinárodná organizácia na základe toho spôsobilosť uzatvárať medzinárodné dohody a tým akceptovať, že bude viazaná na tomto základe voči štátom alebo medzinárodným organizáciám (bez ohľadu na druh záväzku, a najmä na to, či je vzájomný), medzinárodné právo v zásade nebráni organizácii, ktorá má spôsobilosť akceptovať, že bude viazaná rovnakou povinnosťou, aby použila jednostranné vyhlásenie.

87. Okrem toho, zatiaľ čo rôzne zdroje povinností môžu podliehať osobitným podmienkam, pokiaľ ide napríklad o ich vznik, platnosť a zánik, základné zásady – najmä zásada dobrej viery a súhlasu – zostávajú rovnaké. Z tohto dôvodu sa mi zdá, že podmienky týkajúce sa napríklad vzniku, platnosti a odstúpenia, ktoré sa vyvinuli v rámci medzinárodného práva, pokiaľ ide o vyhlásenia vydávané štátmi, sa môžu tiež uplatniť na vyhlásenia vydané medzinárodnou organizáciou, aj keď sa niektoré podmienky nemôžu uplatniť presne rovnakým spôsobom.

88. Aké sú tieto podmienky?

37 — Ide o inú otázku, než či je vyhlásenie zo strany EÚ záväzné pre inštitúcie EÚ a členské štáty z pohľadu práva EÚ. Pozri napríklad rozsudok Komisia/Rada (EÚ:C:2009:590, už citovaný v poznámke pod čiarou 27, bod 44).

38 — Pozri v tomto zmysle judikatúru Medzinárodného súdneho dvora, o ktorú som sa opierala v tejto časti návrhov (body 89 až 92 nižšie), ako aj hlavnú zásadu 2 hlavných zásad Komisie OSN pre medzinárodné právo uplatniteľných na jednostranné vyhlásenia štátov, ktoré sú spôsobilé vytvoriť právne záväzky. Tieto zásady s komentármi k nim prijala ILC na svojom 58. zasadnutí (2006) a predložila Valnému zhromaždeniu ako súčasť správy ILC, ktorá pokrývala prácu tohto zasadnutia (A/61/10). Valné zhromaždenie ich vzalo na vedomie pod A/RES/61/34. Pozri tiež bod 90 nižšie.

39 — Osobitný spravodajca ILC vo svojej prvej správe o jednostranných aktoch štátov takisto pripustil, že jednostranné akty medzinárodnej organizácie môžu mať právnu silu: pozri prvú správu o jednostranných aktoch štátov, ktorú pripravil Víctor Rodríguez-Cedeño, osobitný spravodajca (A/CN.4/486), bod 35.

89. Podľa medzinárodného práva, na čom záleží, je (ústne alebo písomné) vyjadrenie úmyslu vyvolať právne účinky v medzinárodnom práve jasným a konkrétnym spôsobom⁴⁰, a teda aj vytvoríť povinnosti pre autora vyhlásenia. Pokiaľ je úmysel jasný a je vyjadrený verejne, medzinárodné právo vo všeobecnosti nepredpisuje formálne náležitosti.⁴¹ Úmysel sa musí určiť na základe skutočného obsahu vyhlásenia a všetkých skutkových okolností, za ktorých sa uskutočnilo,⁴² a musí byť vyjadrené orgánom, ktorý má právomoc, aby takéto záväzné vyhlásenie uskutočnil.⁴³

90. Tento prístup sa odráža aj v hlavnej zásade ILC 1, ktorá znie: „Vyhlásenia uskutočnené verejne a prejavujúce vôľu byť viazaný môžu mať za následok vznik právnej povinnosti.“⁴⁴ Hoci hlavné zásady nie sú záväzné a možno bude treba, aby sa v budúcnosti určila ich právna sila a trvanie, považujem ich však za užitočnú extrapoláciu judikatúry a praxe štátov, pokiaľ ide konkrétne o záväzný charakter jednostranných vyhlásení.⁴⁵

91. Zo zásady dobrej viery tak vyplýva, že „zainteresované štáty môžu vziať na vedomie jednostranné vyhlásenia a vkladať do nich svoju dôveru a sú oprávnené požadovať, aby sa takto vytvorený záväzok rešpektoval“⁴⁶. Táto zásada sa uplatní aj vo vzťahu k okolnostiam, za ktorých sa môže jednostranne záväzné vyhlásenie zrušiť.

92. V súlade so zásadou, že štátu sa nemôžu bez jeho súhlasu ukladať žiadne povinnosti⁴⁷, však jednostranne záväzné vyhlásenie nemôže zakladať povinnosti pre ostatné štáty. Preto Medzinárodný súdny dvor rozhodol, že jednostranné vyhlásenie je záväzné, ak „na účinok vyhlásenia nie je potrebné nič, čo má povahu *quid pro quo*, ani následné prijatie vyhlásenia, dokonca ani žiadna odpoveď alebo reakcia iných štátov, pretože takáto požiadavka by bola v rozpore s prísne jednostrannou povahou právneho aktu, ktorým sa vyhlásenie štátu uskutočnilo“⁴⁸.

93. V prejednávanej veci bolo vyhlásenie zverejnené prostredníctvom jeho publikácie a oznámenia Venezuele. Ako som už vysvetlila, predstavuje zámer EÚ prevziať záväzok poskytnúť Venezuele rybolovné možnosti a vydať jej oprávnenia na rybolov.⁴⁹ EÚ prostredníctvom vyhlásenia uznáva, že sa zdrží výkonu svojho zvrchovaného práva odmietnuť v súlade s článkom 56 ods. 1 písm. a) UNCLOS plavidlám tretích krajín prístup do vôd EÚ na účel rybolovu. Tento záväzok sám osebe neopravňuje

40 — Pozri rozsudky MSD Jadrové skúšky, už citovaný v poznámke pod čiarou 23, v bodoch 46, 51 a 53; Ozbrojené aktivity na území Konga (nová žaloba: 2002) (Demokratická republika Kongo v. Rwanda), Právomoc a prípustnosť, Zbierka M. S. D. 2006, s. 6, v bodoch 50 a 52. Pozri tiež hlavnú zásadu ILC 7, už citovanú v poznámke pod čiarou 38 vyššie.

41 — Pozri napríklad rozsudky MSD Prípady týkajúci sa Chrámu Preah Vihear (Kambodža v. Thajsko), Úvodné námietky, Zbierka M. S. D. 1961, s. 17, v bode 31; Jadrové skúšky, už citovaný v poznámke pod čiarou 23 vyššie, v bodoch 46 a 48. Pozri tiež napríklad rozsudok MSD Prípady týkajúci sa sporu o hranice (Burkina Faso v. Mali) („Spor o hranice“), Zbierka M. S. D. 1986, s. 554, v bode 39.

42 — Pozri rozsudky MSD Spor o hranice, už citovaný v poznámke pod čiarou 41 vyššie, v bode 40; Jadrové skúšky, už citovaný v poznámke pod čiarou 23 vyššie, v bode 53; Ozbrojené aktivity, už citovaný v poznámke pod čiarou 40 vyššie, v bode 49. Pozri tiež hlavnú zásadu ILC, už citovanú v poznámke pod čiarou 38 vyššie.

43 — Pozri rozsudok MSD Ozbrojené aktivity, už citovaný v poznámke pod čiarou 40 vyššie, v bode 46 a citovanú judikatúru. Pozri tiež hlavnú zásadu ILC 4, už citovanú v poznámke pod čiarou 38 vyššie.

44 — Už citovaný v poznámke pod čiarou 38 vyššie.

45 — Pozri tiež poznámku pod čiarou 921 v správe ILC z 58. zasadnutia (2006), A/61/10, ktorá uvádza, že komentáre k hlavným zásadám „sú vysvetľujúce poznámky komentujúce judikatúru Medzinárodného súdneho dvora a príslušnú prax štátov, ktorú zanalyzovali niekolkí členovia pracovnej skupiny a osobitný spravodajca a ktorá je zosumarizovaná v ôsmej správe osobitného spravodajcu (A/CN.4/557)“.

46 — Rozsudok MSD Jadrové skúšky, už citovaný v poznámke pod čiarou 23 vyššie, v bode 49. Pozri tiež druhú vetu hlavnej zásady ILC 1, už citovanej v poznámke pod čiarou 38 vyššie: „Ak sú pre to splnené predpoklady, zakladá sa záväzný charakter týchto vyhlásení na dobrej viere; dotknuté štáty ich potom môžu vziať do úvahy a spoľahnúť sa na ne; tieto štáty sú oprávnené požadovať, aby sa tieto záväzky rešpektovali“.

47 — Pozri, pokiaľ ide o uplatnenie tejto zásady na medzinárodné zmluvy, rozsudok Brita (C-386/08, EU:C:2010:91, bod 44). Pozri tiež článok 34 Viedenských dohôd z roku 1969 a 1986.

48 — Rozsudok MSD Jadrové skúšky, už citovaný v poznámke pod čiarou 23 vyššie, v bode 46. Pozri tiež hlavnú zásadu 2 ILC, už citovanú v poznámke pod čiarou 38 vyššie.

49 — Pozri body 74 až 78 vyššie.

venezuelské plavidlá vstúpiť do VHZ Francúzskej Guyany a loviť tam ryby. Tak podľa predpisov EÚ, ako aj medzinárodného práva sa musia vo vzťahu k právu rybolovu najskôr stanoviť ďalšie obmedzenia najmä prostredníctvom určovania a pridelovania rybolovných možností. Na tomto základe sa môžu potom vydať individuálne oprávnenia na rybolov.

94. Aby boli vyhlásenia záväzné, musí ich uskutočňovať subjekt, ktorý je na to oprávnený. Či to tak je v predmetnom konaní, závisí od právomoci EÚ podľa zmlúv.

95. EÚ musí konať v medziach právomocí, ktoré na ňu členské štáty v zmluvách preniesli.⁵⁰ Vyhlásenie 24 pripojené k záverečnému aktu medzivládnej konferencie, ktorá prijala Lisabonskú zmluvu, týkajúce sa právnej subjektivity EÚ, potvrdilo, že právna subjektivita ju „žiadnym spôsobom neopravňuje vykonávať zákonodarnú činnosť alebo konať nad rámec právomocí, ktoré na ňu v zmluvách preniesli členské štáty“⁵¹.

96. Zmluvy výslovne nepovoľujú používanie jednostranne záväzných vyhlásení v rámci vonkajších vzťahov EÚ (v oblastiach v rámci vonkajšej právomoci EÚ). Naopak, povoľujú EÚ prijať záväzky v prospech tretích štátov a medzinárodných organizácií prostredníctvom „medzinárodnej dohody“. Článok 218 ZFEÚ nahradil článok 300 ods. 1 ES, ktorý predtým nahradil článok 228 ods. 1 EHS. Posledné dve uvedené ustanovenia používali slovo „zmluva“ pri popise vnútorného postupu, ktorý sa má použiť pri prerokovávaní a uzatváraní medzinárodných dohôd. V stanovisku 1/75 z 11. novembra 1975 Súdny dvor uviedol, že slovo „dohoda“ sa používa „vo všeobecnom zmysle na označenie akéhokoľvek záväzku prevzatého subjektmi medzinárodného práva, ktorý má záväzný účinok, bez ohľadu na jeho formálne označenie“⁵². V rozsudku Francúzsko/Komisia⁵³ Súdny dvor taktiež použil definíciu „zmluvy“ uzatvorenej medzi medzinárodnou organizáciou a štátom, uvedenú v článku 2 ods. 1 písm. a) bode i) Viedenského dohovoru z roku 1986. Akokoľvek široká je definícia tohto pojmu, je zrejmé, že (v akomkoľvek kontexte) dohoda predpokladá súhlasný prejav vôle najmenej dvoch strán. Preto nepokrýva situácie, keď EÚ vyjadruje svoj úmysel byť viazanou podmienkami svojho vyhlásenia bez nutnosti jeho prijatia tretím štátom, v ktorého prospech sa vyhlásenie uskutočňuje. Nevzťahuje sa ani na nástroje, prostredníctvom ktorých nepreberá záväzok.⁵⁴

97. Domnievam sa však, že podľa práva EÚ môže EÚ v zásade prijať záväzky medzinárodného práva prostredníctvom jednostranne záväzného vyhlásenia. Mój postoj je založený v podstate na rovnakých úvahách,⁵⁵ aké ma viedli k záveru, že medzinárodné právo nebráni tomu, aby jednostranne záväzné vyhlásenia formulovali medzinárodné organizácie.

98. Jedným zo základných prvkov právnej subjektivity EÚ je to, že môže prevziať záväzky podľa medzinárodného práva. Ustanovenia zmlúv o medzinárodných dohodách to výslovne potvrdzujú. Medzinárodné dohody sú jedným zo zdrojov týchto záväzkov; jednostranne záväzné vyhlásenia sú ďalším.

99. Na ďalšiu podporu uvádzam ako paralelu odôvodnenie Súdneho dvora v rozsudku ERTA⁵⁶. V uvedenom rozhodnutí nebol nedostatok všeobecne platného ustanovenia zmluvy vymedzujúceho ako prerokovávať a uzatvárať medzinárodné dohody prekážkou na potvrdenie, že EÚ má právomoc tak urobiť.⁵⁷ V uvedenom prípade Súdny dvor vyriešil mlčanie v texte zmluvy tým, že skúmal všeobecný

50 — Pozri, pokiaľ ide o uplatnenie tejto zásady prenosu právomocí vo vonkajších vzťahoch, napríklad stanovisko 2/94 (EU:C:1996:140, bod 24).

51 — Ú. v. EÚ C 326, 2012, s. 348. Pozri tiež článok 5 ZEÚ.

52 — Stanovisko 1/75 (EU:C:1975:145, s. 1360) týkajúce sa článku 228 ods. 1 EHS; Súdny dvor tento názor predniesol v rámci diskusie o prípustnosti žiadosti o stanovisko o zlučiteľnosti Dohody OECD týkajúcej sa právneho predpisu pre miestne náklady so zmluvou.

53 — C-327/91, EU:C:1994:305, body 25 a 27.

54 — Rozsudok Francúzsko/Komisia (C-233/02, EU:C:2004:173, body 43 až 45).

55 — Pozri bod 86 vyššie.

56 — Rozsudok Komisia/Rada (22/70, EU:C:1971:32) (Európska dohoda o práci osádok vozidiel v medzinárodnej cestnej doprave alebo „ERTA“).

57 — Rímska zmluva poskytla výslovný právny základ pre uzatváranie medzinárodných dohôd v podobe obchodných a asociačných dohôd.

system právnych predpisov (vtedajšieho) Spoločenstva v oblasti vzťahov s tretími krajinami.⁵⁸ Východiskom bola právna subjektivita (vtedajšieho) Európskeho hospodárskeho spoločenstva.⁵⁹ Ešte predtým, než pristúpil k posúdeniu predmetu zmluvy, Súdny dvor rozhodol, že právna subjektivita znamená, že „vo svojich vonkajších vzťahoch má Spoločenstvo spôsobilosť nadviazať zmluvné vzťahy s tretími krajinami“⁶⁰.

100. Zo znenia tejto časti rozsudku ERTA vyplýva, že Súdny dvor akceptoval, že pojem medzinárodná právna subjektivita sa mal vykladať s odkazom na spôsobilosť, ktorú s ňou medzinárodné právo spája. Analogicky, za predpokladu, že medzinárodné právo nevyklučuje spôsobilosť medzinárodných organizácií uskutočňovať jednostranné vyhlásenia a byť nimi viazané, skutočnosť, že EÚ má medzinárodnú právnu subjektivitu, znamená, že môže prevziať záväzky podľa medzinárodného práva týmto spôsobom.

101. Poznnamenávam tiež, že autori európskeho Konventu o budúcnosti Európy tým, že priznali EÚ postavenie subjektu medzinárodného práva, prejavili zámer, aby EÚ bola „schopná využívať všetky prostriedky medzinárodnej činnosti (právo uzatvárať zmluvy, právo legácie, právo podávať žiadosti alebo konať pred medzinárodným súdom alebo sudcom, právo stať sa členom medzinárodnej organizácie alebo stranou medzinárodných dohôd, napr. EDLP, právo požívať imunity), ako aj schopná zaviazat' Úniu na medzinárodnej úrovni“⁶¹. Preto sa domnievam, že EÚ môže vydávať jednostranne záväzné vyhlásenia, prostredníctvom ktorých preberá záväzky podľa medzinárodného práva.

102. Je otázkou práva EÚ, ako sa to má uskutočniť.⁶²

103. Ako som už uviedla, článok 218 ZFEÚ stanovuje, ako sa majú záväzky EÚ prijaté prostredníctvom medzinárodnej dohody vo vzťahu k tretím krajinám (a iným medzinárodným organizáciám) dojednávať a ako sa tieto dohody musia podpisovať a uzatvárať. V tomto ustanovení sa osobitné pravidlá týkajú spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky a dva odseky sa netýkajú procesu dojednávania, podpisovania a uzatvárania dohôd (článok 218 ods. 9 a 11 ZFEÚ). Ani článok 218 ZFEÚ, ani žiadne iné ustanovenie Zmluvy sa výslovne netýka postupu pri vonkajšej činnosti EÚ prostredníctvom jednostranne záväzného vyhlásenia.

104. Ak má EÚ vykonávať takéto právomoci, nemôže byť pravdou, že by sa neuplatňovali žiadne procesné pravidlá. V opačnom prípade by došlo k zápaseniu bez pravidiel o to, kto je oprávnený na iniciatívu, ktoré inštitúcie sú do procesu zapojené a kto musí hovoriť s kým a kedy. Procesné záruky sú potrebné tiež preto, lebo takéto jednostranné vyhlásenie, ak sa platne uskutoční, bude záväzné pre inštitúcie EÚ, a môže tak mať prednosť pred aktmi EÚ.

105. Žiadny z účastníkov konania netvrdil, že sa článok 218 ZFEÚ *neaplikuje*.

106. Presný procesný základ rozhodnutia, ktorým sa prijíma jednostranne záväzné vyhlásenie, považujem za menej zrejmy.

58 — Rozsudok ERTA (EU:C:1971:32, už citovaný v poznámke pod čiarou 56, bod 12).

59 — Tamže, bod 13.

60 — Tamže, bod 14.

61 — Záverečná správa pracovnej skupiny III o právnej subjektivite, CONV 305/02 (WG III 16) (Brusel, 1. október 2002), bod 19. Nič nenasvedčuje tomu, že od tohto konkrétneho zámeru bolo opustené, keď bola miesto toho koncipovaná a prijatá Lisabonská zmluva.

62 — Ako vo svojej prvej správe o jednostranných aktoch štátov napísal osobitný spravodajca ILC: „... pravidlá, ktoré upravujú [plnenie jednostranných aktov medzinárodných organizácií], sa zdajú byť obsiahnuté v základných textoch organizácie a dokumentoch odvodených z týchto textov a, kde je to možné, v medzinárodnom práve“ (už citované v poznámke pod čiarou 39, bod 34).

107. To, že zmluvy neupravujú postup prijatia určitého typu vonkajšej činnosti, prostredníctvom ktorého EÚ preberá záväzky podľa medzinárodného práva, nie je výnimkou. Historicky sa zmluvy prispôbovali praxi vonkajších vzťahov EÚ a judikatúre Súdneho dvora v tomto smere. Vzhľadom na to, že jednostranne záväzné vyhlásenia zo strany medzinárodných organizácií sú takmer bezprecedentné, nie je absencia osobitného výslovného postupu prekvapujúca.

108. Jednou z možností je zváženie, že EÚ v prípade neexistencie výslovného procesného právneho základu nemôže vykonávať svoju vonkajšiu právomoc prostredníctvom jednostranne záväzného vyhlásenia. Je na členských štátoch, aby zmluvy zmenili. Rizikom tohto prístupu je, že znamená, že EÚ môže používať iba formy vonkajšej činnosti, pre ktoré v zmluvách existujú zvláštne procesné pravidlá. To by mohlo ohroziť účinnosť pôsobenia EÚ na medzinárodnej scéne. Skutkový stav, na ktorom sa zakladá predmetné konanie, toto riziko preukazuje. EÚ sa chcela vyhnúť použitiu postupu dojednávania a uzatvárania medzinárodnej dohody, aby tak rýchlo reagovala na potrebu poskytnúť medzinárodný titul pre prístup do svojich vôd (a týmto spôsobom vyhovel právny predpisom EÚ a medzinárodnému právu).

109. Nie je úlohou Súdneho dvora navrhnúť súbor procesných pravidiel, pre ktoré neexistuje v zmluvách žiaden základ. Preto môžu existovať aj iné možnosti.

110. Druhou možnosťou by bolo využiť článok 352 ods. 1 ZFEÚ ako právny základ pre postup, ktorý by sa mal použiť pri prijímaní rozhodnutia, ktorým sa schvaľuje jednostranne záväzné vyhlásenie, ktorého predmet patrí do (vonkajšej) právomoci EÚ. Ten by potom fungoval ako druh základného postupu pre vonkajšiu činnosť EÚ, pre ktorú zmluvy nestanovujú procesné pravidlá. Nezdá sa, že by znenie článku 352 ods. 1 ZFEÚ ako také túto možnosť vylučovalo.⁶³ Môže sa využiť, ak je to nevyhnutné na dosiahnutie niektorého z cieľov uvedených v zmluvách a ak zmluvy neposkytujú pre túto činnosť potrebné právomoci iným spôsobom. Jej úlohou je vyplniť medzeru v situácii, keď osobitné ustanovenia zmluvy explicitné alebo implicitné právomoci konať neudeľujú, avšak takéto právomoci sú nevyhnutné.⁶⁴ Táto možnosť zahŕňa, že sa pripustí, že chýbajúce „potrebné právomoci“ môžu zahŕňať procesné pravidlá na prijatie jednostranne záväzného vyhlásenia. Podľa článku 352 ods. 1 ZFEÚ by vyhlásenie musela prijať jednomyselne Rada na návrh Komisie, a to po získaní súhlasu Parlamentu. Komisia by tiež musela v súlade s článkom 352 ods. 2 ZFEÚ národné parlamenty upozorniť na návrhy s týmto právnym základom. Prijatie jednostranne záväzného vyhlásenia by teda zahŕňalo použitie postupu, ktorý je v niektorých ohľadoch podstatne prísnejší a ťažkopádnejší, ako je postup stanovený v medzinárodných dohodách uvedených v článku 218 ZFEÚ. Je tu tiež nebezpečenstvo, že každá forma vonkajšej činnosti, pre ktorú neexistujú výslovné procesné pravidlá, by sa potom musela uskutočniť v súlade s týmto postupom.

111. V rámci predmetného konania by toto riešenie znamenalo, že právny základ rozhodnutia mal zahŕňať článok 352 ods. 1 ZFEÚ a ustanovenie(a) zmlúv stanovujúce ciele vonkajšej činnosti – a preto odkazovať na článok 43 ods. 2 alebo 3 ZFEÚ. Otázka, či Rada mala získať súhlas alebo stanovisko Parlamentu, by však nezávisela od toho, ktorý pododsek článku 43 ZFEÚ sa uplatní. Podľa článku 352 ods. 1 ZFEÚ by Rada mala získať jeho súhlas.

112. Treťou možnosťou je analogické uplatnenie článku 218 ZFEÚ.

63 — Podotýkam však, že vyhlásenie 42 k článku 352 ZFEÚ (Ú. v. EÚ C 326, 2012, s. 353) stanovuje, že „nemôže slúžiť ako základ pre rozširovanie rozsahu právomocí Únie nad všeobecný rámec vytvorený ustanoveniami zmlúv ako celku, a najmä tými, ktoré vymedzujú úlohy a činnosti Únie. V každom prípade uvedený článok nemožno použiť ako základ pre prijatie ustanovení, ktorých účinkom by bola v podstate zmena a doplnenie zmlúv bez toho, aby prebehol postup, ktorý na tento účel ustanovujú“. Pozri tiež stanovisko 2/94 (EU:C:1996:140, už citované v poznámke pod čiarou 50, bod 30).

64 — Pozri napríklad rozsudok Parlament/Rada (C-166/07, (EU:C:2009:499, bod 41 a citovanú judikatúru).

113. Jednostranne záväzné vyhlásenia a medzinárodné dohody predstavujú samostatné zdroje záväzkov podľa medzinárodného práva. Oba prípady však vyžadujú rozhodnutie EÚ, ktoré zaväzuje podľa medzinárodného práva. Zdá sa preto, že je opodstatnené položiť otázku: prečo by mal byť spôsob, akým sa toto rozhodnutie prijalo, zásadne odlišný pre jednostranne záväzné vyhlásenia oproti medzinárodným dohodám? Jednostranne záväzné vyhlásenia nie sú čisto politickými vyhláseniami alebo stanoviskami, ktorými sa EÚ prejavuje na medzinárodnej scéne alebo ktoré by sa robili v kontexte zaangažovanosti EÚ na medzinárodnej úrovni rozhodovania. Nie sú ani tým druhom vnútorných rozhodnutí, ktoré by sa mali prijať na základe postupov, ktoré sa uplatňujú na vnútorné činnosti (ako napríklad riadny legislatívny postup).

114. Ak je to pravda, môže sa analogicky uplatniť článok 218 ZFEÚ?

115. Článok 218 ZFEÚ v podstate stanovuje ústavné postupy, ktoré sa uplatnia, keď EÚ koná s cieľom stať sa stranou medzinárodnej dohody, čo je najzrejmejší spôsob, akým EÚ prijíma záväzky podľa medzinárodného práva. Štáty takisto zvyčajne predvídajú ústavné postupy s rovnakým účelom.

116. Článok 218 ZFEÚ je založený na určitej medziinštitucionálnej rovnováhe medzi Komisiou (ktorá iniciuje proces a zastupuje EÚ navonok), Radou (ktorá zodpovedá za prijatie rozhodnutia o tom, že sa EÚ zaviazne podľa medzinárodného práva) a Parlamentom (ktorý musí byť zakaždým informovaný a môže sa od neho vyžadovať buď súhlas, alebo stanovisko).⁶⁵

117. Článok 218 ods. 3 a 4 ZFEÚ sa týka účasti EÚ na rokovaní o dohode, a tým aj obsahu záväzkov, s ktorými môže EÚ následne súhlasiť. V podstate má Komisia zastupovať EÚ po tom, ako o tom rozhodne Rada. Štádiá tohto postupu sa pri jednostranne záväznom vyhlásení môžu zdať bezúčelné. Nejestvuje text, o ktorom by sa muselo rokovať s tretími stranami, a nejaví sa nepotrebné požadovať od Komisie, aby si od Rady vyžiadala poverenie na vypracovanie návrhu vyhlásenia, keďže posledné slovo o tom, či sa EÚ zaviazne podľa medzinárodného práva, aj tak patrí Rade. Pri jednostranne záväzných vyhláseniach nie je takéto rozlišovanie potrebné. Nemôže sa uplatniť ani článok 218 ods. 7 ZFEÚ, pretože tu chýba dohoda, ktorá by stanovovala, že zmeny sa prijímú zjednodušeným postupom alebo ňou zriadeným orgánom.

118. Z môjho pohľadu sa však právomoci Rady schváliť podpísanie dohody a dohodu uzavrieť zakladajú na osobitnej medziinštitucionálnej rovnováhe medzi Radou a Komisiou, ktorá je osobitná pre túto časť postupu. Treba tiež zohľadniť úlohu členských štátov.⁶⁶ Preto sa napríklad skutočnosť, či (a prípadne do akej miery) môže Rada odmietnuť prijať rozhodnutie o uzavretí dohody, musí zväziť s ohľadom (aspoň) na obsah dohody, návrh Komisie, inštrukcie Rady týkajúce sa rokovania a všetky ďalšie prvky relevantné pre tento krok postupu. Ak by sa mal článok 218 ods. 6 ZFEÚ analogicky vzťahovať na prijatie rozhodnutia, ktorým sa schváli jednostranne záväzné vyhlásenie, možno jednoducho predpokladať, že by mala existovať rovnaká medziinštitucionálna rovnováha a že príslušné právomoci Komisie a Rady budú tie isté?

119. Zvyšná časť článku 218 ods. 6 ZFEÚ sa dá pohotovejšie uplatniť na rozhodnutia o schválení jednostranne záväzných vyhlásení. V podstate má rozhodnúť Rada (v zásade kvalifikovanou väčšinou), a to v každom prípade s určitou formou účasti Parlamentu. Aj keby sa preto dohoda vzťahovala na predmet, vo vzťahu ku ktorému sa v zmluvách úloha Parlamentu nepredpokladá, pri medzinárodných dohodách s rovnakým predmetom sa bude vyžadovať príspevok Parlamentu, ktorý musí byť taktiež v súlade s článkom 218 ods. 10 ZFEÚ okamžite a plne informovaný o všetkých štádiách postupu.

65 — Pozri tiež rozsudok Francúzsko/Komisia (EU:C:2004:173, už citovaný v poznámke pod čiarou 54, bod 28).

66 — Pozri, pokiaľ ide o potrebu spolupráce medzi členskými štátmi a inštitúciami EÚ, napríklad rozsudok Komisia/Švédsko (C-246/07, EU:C:2010:203, bod 76 a citovaná judikatúra).

120. Potom je tu článok 218 ods. 9 ZFEÚ, ktorý upravuje postup, „ktorým sa určujú pozície, ktoré sa majú prijať v mene Únie v rámci orgánu zriadeného dohodou, keď je tento orgán vyzvaný prijať akty s právnymi účinkami“. Zdá sa, že neexistujú presvedčivé dôvody na to, aby sa tento špecifický postup uplatňoval takisto na jednostranné vyhlásenia EÚ, ktoré majú za cieľ zaviazať EÚ podľa medzinárodného práva nezávisle od akéhokoľvek iného úkonu tretej strany. Ak by sa článok 218 ods. 9 ZFEÚ skutočne vzťahoval na jednostranne záväzné vyhlásenia, nemalo by hrať rolu to, či k nim došlo v rámci orgánu zriadeného dohodou, ktorý bol vyzvaný prijať akty s právnymi účinkami.

121. Predmetom týchto konaní nie je právomoc Súdneho dvora podľa článku 218 ods. 11 ZFEÚ. Účelom tohto ustanovenia je „predísť komplikáciám, ktoré by mohli nastať, ak by bol súdnou cestou napadnutý súlad medzinárodných dohôd zaväzujúcich Úniu“⁶⁷. Tým, že Súdny dvor zaujme stanovisko k obsahu a postupu, akým sa takáto dohoda prijíma, je možné vyhnúť sa vážnym ťažkostiam a negatívnym dôsledkom.⁶⁸ Rovnako ako v prípade medzinárodnej dohody, už uskutočnené jednostranne záväzné vyhlásenie má za následok vznik záväzku podľa medzinárodného práva, na ktorý sa môžu tretie štáty spoľahnúť a ktorého porušenie vyvolá zodpovednosť podľa medzinárodného práva. Skutočnosti v predmetných konaniach to nálezite preukazujú, pričom to ešte viac podporuje názor, že článok 218 ods. 11 ZFEÚ možno uplatniť na jednostranne záväzné vyhlásenia.

122. Štvrtou možnosťou by mohlo byť uplatnenie ustanovení, na ktorých sa zakladá samotná vonkajšia právomoc. Uvedené pravidlo by mohlo viesť k rozdielnym výsledkom. Pokiaľ je právomoc výslovná, jej uplatnenie by mohlo mať za následok opäť analogické použitie článku 218 ZFEÚ (alebo špecifických pravidiel týkajúcich sa medzinárodných dohôd v konkrétnej oblasti). Ak by bola právomoc implicitná, výsledkom by bolo uplatnenie tých istých procesných pravidiel, aké sa uplatňujú pri (výslovnej) vnútornej činnosti. Napríklad jednostranne záväzné vyhlásenie by sa tak muselo prijať v riadnom legislatívnom procese. V takom prípade by sa argumenty proti analogickému uplatneniu článku 218 ZFEÚ (pretože toto ustanovenie jednoducho neberie do úvahy povahu jednostranne záväzných vyhlásení ani spôsob, akými sa formulujú, a tak ani riziká narušenia rozdelenia právomocí medzi inštitúciami), ktoré som uviedla vyššie, zdali ešte relevantnejšie.⁶⁹

123. Každá z týchto možností tak má svoje slabé miesta. V porovnaní sa však najschodnejším riešením zdá byť analogické uplatnenie článku 218 ZFEÚ, i keď tento záver vyžaduje prispôsobenie výkladu textu ustanovenia, pretože nie každú jeho časť možno uplatniť na jednostranne záväzné vyhlásenia rovnakým spôsobom, akým by sa uplatnila na medzinárodnú dohodu.

124. Ak by Súdny dvor rozhodol, že článok 218 ZFEÚ nemôže slúžiť ako procesný právny základ rozhodnutia, stanovil by sa dostatočný dôvod na zrušenie rozhodnutia, a to bez toho, aby bolo potrebné zaoberať sa žalobnými dôvodmi vznesenými Parlamentom a Komisiou.

125. Ďalej sa budem zaoberať týmito žalobnými dôvodmi, pričom budem vychádzať z domnienky, že Súdny dvor potvrdí použitie článku 218 ZFEÚ ako procesného právneho základu pre uskutočňovanie jednostranne záväzných vyhlásení EÚ.

67 — Stanovisko 1/09 (EU:C:2011:123, bod 47 a citovaná judikatúra).

68 — Tamže, bod 48 a citovaná judikatúra.

69 — Pozri napríklad rozsudok Francúzsko/Komisia (EU:C:1994:305, už citovaný v poznámke pod čiarou 53, bod 41), v ktorom sa uvádza, že „táto vnútorná právomoc [prijatť individuálne rozhodnutie o uplatňovaní pravidiel hospodárskej súťaže] nie je takej povahy, že by, pokiaľ ide o uzatváranie medzinárodných dohôd, menila rozdelenie právomocí medzi orgánmi Spoločenstva“.

Použitie nesprávneho právneho základu (prvý žalobný dôvod v konaní C-103/12 a prvá a druhá časť prvého žalobného dôvodu v konaní C-165/12)

Tvrdenia

126. Parlament a Komisia tvrdia, že Rada pochybila, keď rozhodnutie založila na článku 43 ods. 3 a článku 218 ods. 6 písm. b) ZFEÚ namiesto na článku 43 ods. 2 a článku 218 ods. 6 písm. a) ZFEÚ.

127. V zmysle ich podania predstavuje článok 43 ods. 3 ZFEÚ výnimku z článku 43 ods. 2 ZFEÚ, a preto by sa mal vykladať v užšom zmysle. Druhé spomínané ustanovenie je svojou podstatou základom pre akékoľvek (legislatívne) opatrenie potrebné na dosiahnutie účelov SPRH, pričom prvé spomínané ustanovenie predstavuje základ iba pre v ňom uvedené (regulačné) opatrenia, teda konkrétne pre opatrenia, ktorými sa určujú a pridávajú rybolovné možnosti. V článku 43 ods. 3 ZFEÚ sa nespomína ani povolenie prístupu plavidiel tretích krajín do vôd EÚ na účel rybolovu, ani oprávnenie na vykonávanie rybolovných činností.

128. Článok 43 ods. 3 ZFEÚ sa netýka prijímania legislatívnych aktov v zmysle článku 289 ZFEÚ. Článok 289 ZFEÚ zavádza riadny legislatívny postup (definovaný v článku 294 ZFEÚ) a odkazuje na použitie osobitných legislatívnych postupov v konkrétnych prípadoch, ktorých vyčerpávajúci zoznam uvádzajú zmluvy. Rozhodovacie právomoci, ktoré nepatria ani do jednej kategórie, tak musia predstavovať nelegislatívne postupy. Podľa Komisie je určenie rybolovných možností svojou podstatou v skutočnosti výkonným aktom, i keď má postup podľa článku 43 ods. 3 ZFEÚ povahu *sui generis*. Parlament argumentuje, že na základe článku 43 ods. 3 ZFEÚ, aj keby sa považoval za autonómny právny základ, nie je možné prijať žiadne opatrenie bez predbežného (politického) rozhodnutia o účeloch SPRH – rozhodnutia, ktoré sa musí prijať podľa článku 43 ods. 2 ZFEÚ.

129. Komisia tvrdí, že jazykový argument Rady⁷⁰ sa sústreďuje konkrétne na francúzsku verziu článku 43 ods. 3 ZFEÚ („mesures relatives à“, t. j. „opatrenia súvisiace s“). Anglická verzia používa „opatrenia na“, čo naznačuje priamejšie a silnejšie spojenie. Zatiaľ čo je článok 43 ods. 3 ZFEÚ dostatočne široký na to, aby pokryl isté pravidlá, ktoré sa funkčne vzťahujú na určenie rybolovných možností, nemôže to znamenať, že každé opatrenie, ktoré sa „vzťahuje“ (čo i len vzdialene) na určenie rybolovných možností, by sa malo zakladať na tomto ustanovení. Parlament zastáva prísnejší prístup a je toho názoru, že na tomto ustanovení sa môžu zakladať iba rozhodnutia vo veciach vyčerpávajúco uvedených v článku 43 ods. 3 ZFEÚ.

130. Parlament a Komisia ďalej tvrdia, že právo EÚ stanovuje pre poskytnutie prístupu rybárskym plavidlám tretích krajín postup pozostávajúci z troch krokov. V prvom kroku je prípadný prístup povolený prostredníctvom medzinárodnej dohody, ktorej právny základ predstavuje článok 43 ods. 2 ZFEÚ [a ktorú treba prijať v súlade s článkom 218 ods. 6 písm. a) bodom v) ZFEÚ]. V druhom kroku môže následne Rada pristúpiť k udeleniu rybolovných možností na základe článku 43 ods. 3 ZFEÚ. V treťom kroku, po určení a pridelení rybolovných možností, Komisia vydá jednotlivým plavidlám oprávnenia na rybolov. Tretia krajina nemôže získať oprávnenia na rybolov na základe rozhodnutia Rady (druhý krok) bez toho, aby existovala medzinárodná dohoda (prvý krok) uzavretá v mene EÚ v súlade s článkom 218 ods. 6 písm. a) bodom v) ZFEÚ. Konceptný rozdiel medzi prístupom do vôd a prístupom k zdrojom je zrejмый tiež zo skutočnosti, že prístup do vôd sa zvyčajne udeľuje na dlhú, prípadne neurčitú dobu, zatiaľ čo oprávnenie na rybolov sa určuje a pridáva každoročne.

70 — Pozri ďalej bod 132 nižšie.

131. Parlament a Komisia tvrdia, že cieľom rozhodnutia je udeliť plavidlám Venezuely právo prístupu do vôd Únie na účel rybolovu a podriaďiť tieto činnosti zárukám zabezpečujúcim dodržiavanie cieľov SPRH. Zmienka v odseku 2 vyhlásenia k článku 22 nariadenia o oprávneniach na rybolov nemá iba charakter vyhlásenia, ale zaväzuje venezuelské rybárske plavidlá dodržiavať pravidlá SPRH. V tomto ohľade sú si pôvodný návrh Komisie a rozhodnutie podobné (ak nie rovnaké). Samotná táto skutočnosť ukazuje, že cieľ rozhodnutia ostáva napriek zmene právneho základu nezmenený.

132. Rada, s podporou členských štátov, ktoré sú vedľajšími účastníkmi konania, tvrdí, že sa rozhodnutie (vrátane k nemu priloženého vyhlásenia) vzťahuje na určovanie a pridelovanie rybolovných možností. Rada uvádza, že použitie výrazu „prijíma opatrenia *týkajúce sa*“ v článku 43 ods. 3 ZFEÚ naznačuje, že sa dá použiť ako právny základ pre iné opatrenia, ako sú tie, ktorými sa určujú a pridelujú rybolovné možnosti. Zahŕňa teda kvantifikované právo na rybolov, ktoré sa dá vyjadriť rôznymi spôsobmi, vrátane celkového povoleného výlovu, obmedzenia samotného rybolovu (napríklad z hľadiska spotrebovaných kilowattov denne alebo počtu dní, počas ktorých môže byť plavidlo mimo prístavu) alebo obmedzenia maximálneho počtu plavidiel.

133. Zatiaľ čo článok 43 ods. 3 ZFEÚ je formou *lex specialis* oproti *lex generalis* článku 43 ods. 2 ZFEÚ, Rada tvrdí, že nepredstavuje výnimku z článku 43 ods. 2 ZFEÚ. Nemal by sa teda vykladať obmedzujúco.

134. Rada ďalej uvádza, že prijatím článku 43 ods. 3 ZFEÚ chceli autori návrhu zmluvy zaviesť zjednodušený postup prijímania opatrení Únie zameraný na zachovanie zdrojov vo vodách Únie a na rýchlejšie reagovanie na vedecké stanoviská, z ktorých tieto opatrenia vychádzajú.

135. Rada spochybňuje argument, že pokiaľ je opatrenie spojené s cieľmi SPRH, musí sa zakladať na článku 43 ods. 2 ZFEÚ a že bez predchádzajúceho rozhodnutia o politických možnostiach o SPRH podľa článku 43 ods. 2 ZFEÚ nie je možné prijať žiadne opatrenie na základe článku 43 ods. 3 ZFEÚ. Rada ďalej spochybňuje „umelé“ rozlišovanie žiadateľov medzi prístupom do vôd a prístupom k zdrojom.

136. Čo sa týka rozhodnutia, Rada tvrdí, že VHZ pri pobreží Francúzskej Guyany sa nachádza medzi výsostnými a medzinárodnými vodami: je to zóna *sui generis*, na ktorú sa vzťahuje UNCLOS. Právomoc pobrežného štátu vo vzťahu k VHZ je obmedzená a otázka, či je na vstup do VHZ potrebný jeho súhlas, závisí od účelu vstupu. V tomto ohľade ani medzinárodné právo, ani právo EÚ nevyžadujú existenciu formálnej dohody.

137. Rada uvádza, že ani účel, ani obsah predmetného vyhlásenia neprekračujú rozsah pôsobnosti článku 43 ods. 3 ZFEÚ, t. j. určenie a pridelenie rybolovných možností. Aj keby Súdny dvor dospel k záveru, že sa odseky 2 až 4 vyhlásenia nemôžu zakladať na článku 43 ods. 3 ZFEÚ, toto ustanovenie predstavuje napriek tomu správny právny základ, pretože tieto odseky sú podružné k hlavnému cieľu napádaného rozhodnutia, teda konkrétne potvrdeniu záväzku Únie poskytnúť venezuelským plavidlám oprávnenie loviť ryby vo VHZ.

Posúdenie

138. V tejto veci sa od Súdneho dvora požaduje výklad článku 43 ods. 2 a 3 ZFEÚ⁷¹ s cieľom zistiť, na ktorých ustanoveniach by sa malo napadnuté rozhodnutie zakladať. Preto nie je nutné vyčerpávajúcim spôsobom definovať všetky druhy opatrení, na ktoré sa každé jedno ustanovenie vzťahuje.

139. Zdá sa, že sa všetci účastníci konania zhodujú v tom, že pokiaľ správnym právnym základom rozhodnutia nie je článok 43 ods. 3 ZFEÚ, potom ním je článok 43 ods. 2.

71 — Pozri tiež rozsudky Parlament/Rada (C-124/13) a Komisia/Rada (C-125/13), ktoré sa prejednávajú pred Súdny dvorom.

140. Je ustálenou judikatúrou, že voľba právneho základu opatrenia EÚ sa musí zakladať na objektívnych okolnostiach, predovšetkým na ciele a obsahu tohto aktu, ktoré môžu byť predmetom súdneho preskúmania.⁷² Preto treba skúmať obsah a ciele rozhodnutia. Zohľadniť možno tiež legislatívny kontext.⁷³ Právny základ aktu potom určuje postupy, ktoré treba dodržať pri jeho prijímaní.⁷⁴

141. V prípade, že sa zistí, že akt sleduje dvojaký účel alebo má dvojakú zložku, a pokiaľ jeden z nich možno označiť ako hlavný alebo prevažujúci účel, resp. hlavnú alebo prevažujúcu zložku (zatiaľ čo druhý účel, resp. druhá zložka je len doplňujúca), akt sa musí zakladať na jedinom právnom základe, a to na tom, ktorý si vyžaduje hlavný alebo prevažujúci účel alebo zložka.⁷⁵ Výnimočne, pokiaľ akt sleduje viacero cieľov alebo obsahuje viacero zložiek, ktoré sú neoddeliteľne prepojené bez toho, že by bol jeden vo vzťahu k druhému druhoradý alebo nepriamy, sa takýto akt zakladá na rôznych príslušných právnych základoch.⁷⁶

142. Na úvod budem skúmať obsah a cieľ rozhodnutia.

143. Odôvodnenie 1 v úvodnej časti uvedeného rozhodnutia opisuje prax venezuelských plavidiel pôsobiacich vo vodách EÚ, najmä VHZ pri pobreží Francúzskej Guyany, za dodržania platných právnych predpisov EÚ na ochranu a riadenie zdrojov rybolovu. Odôvodnenie 2 zdôrazňuje, prečo je potrebné zabezpečiť kontinuitu tohto pôsobenia, a to konkrétne, že spracovateľský priemysel vo Francúzskej Guyane závisí od vykládok týchto plavidiel. Odôvodnenie 3 opisuje predmet vyhlásenia, teda že potvrdzuje „pripravenosť vydať oprávnenia na rybolov obmedzenému počtu rybárskych plavidiel plaviacich sa pod vlajkou Venezuely za predpokladu, že vyhovejú platným, právne záväzným aktom Únie“.

144. Článok 1 rozhodnutia následne schvaľuje vyhlásenie v mene EÚ adresované Venezuele. Článok 2 sa týka oznámenia vyhlásenia Venezuele.

145. Obsah a ciele vyhlásenia som už posudzovala pri skúmaní, či EÚ mala právomoc ho prijať.⁷⁷

146. Podľa môjho názoru sa EÚ prostredníctvom vyhlásenia zaväzuje poskytnúť venezuelským plavidlám prístup do vôd EÚ *na účel rybolovu*. Takýto zvláštny druh prístupu sa poskytne až po tom, čo sa určia rybolovné možnosti a vydajú oprávnenia na rybolov.

147. Rozhodnutie (vrátane pripojeného vyhlásenia) však:

- *neurčuje* na rok 2012 maximálny počet oprávnení na rybolov pre venezuelské plavidlá ani maximálny počet kedykoľvek súčasne prítomných plavidiel, ani neidentifikuje druh rýb (k tomu došlo následne v článku 36 ods. 1 a prílohe VIII nariadenia č. 44/2012),⁷⁸
- *neurčuje* špecifické podmienky, ktoré musia venezuelské plavidlá splniť na získanie oprávnenia na rybolov vo vodách EÚ v roku 2012 (k tomu došlo následne v poznámke pod čiarou prílohy VIII nariadenia č. 44/2012),⁷⁹ ani

72 — Rozsudok Komisia/Rada (C-137/12, EU:C:2013:675, bod 52 a citovaná judikatúra).

73 — Pozri rozsudok Komisia/Parlament a Rada (C-411/06, EU:C:2009:518, bod 64).

74 — Pozri rozsudok Parlament/Rada (C-130/10, EU:C:2012:472, bod 80).

75 — Rozsudok Komisia/Rada (EU:C:2013:675, už citovaný v poznámke pod čiarou 72, bod 53 a citovaná judikatúra).

76 — Pozri napríklad rozsudok Komisia/Parlament a Rada (EU:C:2009:518, už citovaný v poznámke pod čiarou 73, bod 47 a citovanú judikatúru).

77 — Pozri body 74 až 78 vyššie.

78 — Pozri bod 26 vyššie.

79 — Tamže.

— *neudeluje* oprávnenia na rybolov jednotlivým venezuelským plavidlám (k tomu došlo následne rozhodnutím Komisie z 26. marca 2012).⁸⁰

148. Vyhlásením sa EÚ zaviazala poskytnúť prístup na účel rybolovu do VHZ pri pobreží Francúzskej Guyany, ktoré sa rozprestiera do vzdialenosti až 200 námorných míľ od základnej línie pobrežného mora. Bez vyjadrenia súhlasu EÚ by venezuelské plavidlá do týchto vôd nemali oprávnenie vstúpiť. Stanovujú tak pravidlá medzinárodného práva upravujúce práva a slobody pobrežného štátu a iných štátov v jeho VHZ. V zmysle článku 56 ods. 1 písm. a) UNCLOS má pobrežný štát (a v tomto prípade prostredníctvom Francúzska EÚ) zvrchované práva, okrem iného aj na prieskum a využívanie, zachovávanie prírodných zdrojov v tých vodách a hospodárenie s nimi. Pobrežný štát má tak právo odmietnuť alebo povoliť plavidlám plávajúcim pod vlajkou iných štátov prístup do svojej VHZ na iný účel (ako napríklad sloboda plavby), než sú tie, na ktoré majú všetky štáty právo na prístup do VHZ podľa článku 58 ods. 1 UNCLOS. Ako Súdny dvor uviedol v rozsudku *Anklagemindigheden/Poulsen a Diva Navigation*⁸¹, jurisdikcia pobrežného štátu tak v pobrežnom mori, ako aj vo VHZ nie je absolútna; podľa morského práva (a najmä UNCLOS) musí pobrežný štát pri výkone svojich právomocí v rámci VHZ rešpektovať právo pokojného priechodu plavidiel plávajúcich pod vlajkou iných štátov cez svoje pobrežné more, a to najmä slobodu plavby. Rybolov však nie je pokojným priechodom či slobodou plavby.

149. Pobrežný štát má tiež povinnosti, najmä pokiaľ ide o ochranu (článok 61 UNCLOS) a využitie (článok 62 UNCLOS) živých zdrojov vo VHZ. Preto v súlade s článkom 62 ods. 2 UNCLOS, pokiaľ pobrežný štát sám osebe nemá dostatočnú kapacitu na výlov celého prípustného množstva, má „na základe dohôd alebo iných prípadných úprav“ poskytnúť ostatným štátom prístup k prebytku. Ak sa prístup poskytne, článok 62 ods. 4 UNCLOS vyžaduje od štátnych príslušníkov iných štátov vykonávajúcich rybolov vo VHZ, aby sa podriadili podmienkam ochrany a iným podmienkam, ktoré platia podľa právnych predpisov pobrežného štátu.

150. Podľa môjho názoru má vyhlásenie práve túto funkciu: je to druh „dohody alebo inej prípadnej úpravy“, prostredníctvom ktorého sa EÚ zaväzuje poskytnúť prístup tretiemu štátu. Bez tohto vyjadrenia súhlasu nemôžu venezuelské plavidlá loviť ryby vo vodách EÚ.

151. Ak sa musí takýto akt prijať v súlade s procesnými pravidlami článku 218 ZFEÚ a ak pokrýva oblasť, na ktorú sa vzťahuje buď riadny legislatívny postup, alebo mimoriadny legislatívny postup, Parlament mal vyjadriť svoj súhlas ešte pred tým, ako Rada mohla prijať rozhodnutie, ktorým sa vyhlásenie schválilo. Oba vnútorné postupy sú totiž *legislatívne* postupy.

152. Na tomto mieste rozlišujem medzi povahou právomocí a základmi pre stanovenie zapojenia Parlamentu do vonkajšej činnosti v súlade s článkom 218 ZFEÚ. Bez prístupia k jazykovému rozboru pojmov „areas“ a „fields“, ktoré sa používajú v anglických verziách zmlúv, opis „oblastí“ v článkoch 3 ods. 1, 4 a 6 ZFEÚ vo vzťahu k stanoveniu výlučnej, spoločnej, resp. podpornej právomoci EÚ sa týka rozdelenia právomocí medzi EÚ a členskými štátmi. Naopak, článok 218 ods. 6 ZFEÚ (ktorý v anglickej verzii používa pojem „oblastí“) sa podľa môjho názoru týka rozdelenia právomocí medzi inštitúciami EÚ, najmä právomocí Parlamentu vo vzťahu k právomociam Rady.

80 — Pozri bod 52 vyššie.

81 — Pozri rozsudok C-286/90 (EU:C:1992:453, bod 25).

153. Skutočnosť, že EÚ má v súlade s článkom 3 ods. 1 písm. d) ZFEÚ výlučnú právomoc v oblasti ochrany morských biologických zdrojov v rámci SPRH a že opatrenia potrebné na dosiahnutie cieľov SPRH musí v súlade s článkom 43 ods. 2 ZFEÚ prijať Parlament a Rada v súlade s riadnym legislatívnym postupom,⁸² preto sama osebe nerieši otázku primeraného právneho základu pre prijatie rozhodnutia o schválení vyhlásenia. Takýto záver by bol ignorovaním znenia článku 43 ods. 3 ZFEÚ, ktorý stanovuje, že niektoré opatrenia sledujúce ciele SPRH sa môžu prijať bez súhlasu Parlamentu, pretože sa týkajú záležitosti, resp. záležitostí, ktoré sú pokryté *nelegislatívnym* aktom.

154. Dohoda môže pokrývať jednu alebo viac oblastí, ktoré sa sčasti riadia riadnym legislatívnym postupom a sčasti iným postupom. V tomto konaní však žiadny účastník konania netvrdil, že rozhodnutie sa malo vzhľadom na jeho predmet prijať na základe článku 43 ods. 2 a 43 ods. 3 ZFEÚ.

155. Rozhodnutie prispieva k optimálnemu využívaniu živých zdrojov vo VHZ riadením týchto zdrojov tak, aby prinášali ekonomické a sociálne výhody, ktoré vytvárajú, a ich zachovaním. Je preto opatrením potrebným na dosiahnutie cieľov SPRH, a to predovšetkým tých, ktoré sú definované v článku 39 ZFEÚ.⁸³ Východiskom by teda malo byť, že rozhodnutie sa musí zakladať na článku 43 ods. 2 ZFEÚ.

156. Nedomnievam sa, že by článok 43 ods. 3 ZFEÚ tento postoj menil. Toto ustanovenie sa vzťahuje na opatrenia, ktoré sú opísané v užšom zmysle, všetky sú však aj potrebné na dosiahnutie cieľov SPRH. Znenie článku 43 ods. 3 ZFEÚ tak poukazuje na to, že sa vzťahuje aspoň na opatrenia, ktoré stanovujú samotné ceny, odvody a pomoc, obmedzujú množstvo, ktoré sa môže vyloviť (nech sa tieto množstvá určujú a merajú akýmkoľvek spôsobom), určujú rybolovné možnosti a určujú členské štáty a tretie štáty, ktorým sa rybolovné možnosti pridelujú s uvedením čoho, kedy, kde a prípadne ako a na aký účel.

157. Predmetné rozhodnutie neupravuje ani jednu z uvedených záležitostí.⁸⁴

158. Účastníci konania sa však nezhodujú v tom, či sa článok 43 ods. 3 ZFEÚ týka čohokoľvek nad rámec tohto zoznamu opatrení, najmä pokiaľ ide o záverečnú frázu tohto ustanovenia „týkajúce sa... určovania a pridelovania rybolovných možností“. Zdá sa, že jadro argumentácie Rady sa v tomto smere zakladá na spojovacom výraze používanom pri opise opatrenia a jeho predmetu. Napríklad francúzska verzia obsahuje „les mesures relatives à“, nemecká verzia „die Maßnahmen zur“, holandská verzia „de maatregelen ... voor“ a španielska verzia „Las medidas relativas“. Väčšina ostatných jazykových verzií, zdá sa, obsahuje podobný spojovací výraz. Anglická verzia však obsahuje „measures on (opatrenia na)“.

159. Ťažkosti pri definovaní rozsahu právomoci Rady podľa článku 43 ods. 3 ZFEÚ spočívajú v tom, že na jednej strane sa v ňom opisuje vyčerpávajúci zoznam predmetných záležitostí a na druhej strane spojovací výraz rozširuje rozsah opatrení, na ktoré sa vzťahuje článok 43 ods. 3 ZFEÚ.

160. Súhlasím s Radou, že spojovací výraz použitý v článku 43 ods. 3 ZFEÚ naznačuje, že toto ustanovenie, čítané izolovane, by sa malo týkať nielen opatrení, ktoré v podstate určujú alebo pridelujú rybolovné možnosti, ale aj tých opatrení, ktoré sa v určitom širšom zmysle „týkajú“ určovania a pridelovania. Pri čítaní tohto ustanovenia v spojení s druhým pododsekom článku 44 ZFEÚ sa ukazuje, že v iných kontextoch autori zmluvy použili „stanoví“ odlišne od „opatrenia týkajúce sa stanovovania“.⁸⁵ To však vyvoláva otázku, čo by malo slovo „týkajú“ v tomto kontexte znamenať.

82 — Postup je stanovený v článku 294 ZFEÚ.

83 — Zodpovedajú cieľom, ktoré článok 62 ods. 2 a 3 UNCLOS spája s dohodou alebo inou úpravou, ktorá iným štátom poskytuje prístup k prebytku prípustného úlovku.

84 — Pozri bod 147 vyššie.

85 — Toto ustanovenie uvádza: „Komisia stanoví výšku týchto poplatkov v takej miere, aby sa obnovila potrebná rovnováha; môže tiež poskytnúť oprávnenie na prijatie iných opatrení, pričom ustanoví ich podmienky a podrobnosti.“

161. Nie som presvedčená o tom, že sa článok 43 ods. 3 ZFEÚ vzťahuje na každé opatrenie, ktoré sa nejakým spôsobom spája s rybolovnými možnosťami.

162. Bezprostredný kontext spojovacieho výrazu sa skladá zo slovesa „určovať“ a podstatného mena „pridelovanie“. To naznačuje, že článok 43 ods. 3 ZFEÚ nepokrýva všetky opatrenia týkajúce sa alebo vzťahujúce sa na rybolovné možnosti. Skôr sa opatrenia podľa článku 43 ods. 3 ZFEÚ musia vzťahovať na akty definujúce rybolovné možnosti a ich rozdeľovanie medzi členské štáty a prípadne tretie štáty. Na opatrenia týkajúce sa iných aspektov rybolovných možností sa článok 43 ods. 3 ZFEÚ nevzťahuje.

163. Článok 43 ods. 3 ZFEÚ treba čítať tiež v kontexte s článkom 43 ZFEÚ ako celok. Odseky 2 a 3 článku 43 ZFEÚ možno rozlišovať na dvoch základoch: opatrenia, ktoré sa určujú, a postupy, ktoré sa určujú na prijatie týchto opatrení.

164. Zatiaľ čo postup nemôže určiť vecnú pôsobnosť ustanovenia, faktom je, že autori stanovili riadny legislatívny postup v súlade s článkom 43 ods. 2 ZFEÚ pre širšiu kategóriu opatrení a nelegislatívny postup podľa článku 43 ods. 3 ZFEÚ pre opatrenia, na ktoré by sa inak vzťahoval článok 43 ods. 2 ZFEÚ. Preto si myslím, a to bez ohľadu na to, či článok 43 ods. 3 ZFEÚ je, alebo nie je výnimkou z článku 43 ods. 2 ZFEÚ, ktorú treba vykladať reštriktívne, že článok 43 ods. 3 ZFEÚ uvádza podkategóriu opatrení, ktoré by inak patrili do článku 43 ods. 2 ZFEÚ, a podriaďuje tieto opatrenia osobitnému postupu, ktorý vylučuje zapojenie Parlamentu. Podľa môjho názoru je to tak preto, že opatrenia uvedené v článku 43 ods. 3 ZFEÚ zahŕňajú rozhodnutia, ktoré majú podľa okolností prijímať na základe podrobného (a často technického) posúdenia rozhodných informácií týkajúcich sa udržateľnej úrovne využívania rybolovu a zachovania a riadenia týchto zdrojov. Naproti tomu opatrenia, ktoré sú predpokladom na určovanie a pridelovanie rybolovných možností, patria do pôsobnosti článku 43 ods. 2 ZFEÚ.

165. Pred nadobudnutím účinnosti Lisabonskej zmluvy žiadne ustanovenie zmluvy postupy určovania a pridelovania rybolovných možností výslovne neriešilo. Namiesto toho tretí pododsek článku 37 ods. 2 ES vo vzťahu k SPP stanovoval: „Na návrh Komisie a po porade s Európskym parlamentom Rada vydá kvalifikovanou väčšinou nariadenia, smernice alebo prijme rozhodnutia, pričom sa zachováva oprávnenie Rady dávať príslušné odporúčania.“

166. Predmetné ustanovenie bolo právnym základom pre základné nariadenie z roku 2002. Práve článok 20 ods. 1 tohto nariadenia stanovuje postup rozhodovania (bez zapojenia Parlamentu) „o limitoch pre úlovky a/alebo výlov a o rozdelení príležitostí na rybolov medzi členské štáty“: tieto opatrenia sa mali prijať Radou na návrh Komisie kvalifikovanou väčšinou. Článok 20 ods. 4 stanovoval, že Rada mala právomoc stanoviť tiež „príležitosti na rybolov, ktoré sú vo vodách [EÚ] k dispozícii pre tretie krajiny a pridel[iti] tieto príležitosti každej tretej krajine“.

167. Porovnateľný rozdiel medzi postupmi možno v súčasnosti nájsť v zmluvách (ktoré však nerozlišujú na základe toho, či sa rybolovné možnosti určujú skôr pre tretie krajiny, než pre členské štáty).

168. V skutočnosti je formulácia použitá v článku 43 ods. 3 ZFEÚ veľmi podobná formulácii v článku III-231 ods. 3 Zmluvy o Ústave pre Európu⁸⁶: „Rada na návrh Komisie prijíma opatrenia týkajúce sa stanovovania cien, odvodov, pomoci a množstvových obmedzení a určovania a pridelovania rybolovných možností“. Na rozdiel od článku 20 základného nariadenia z roku 2002 neodkazovalo znenie tohto ustanovenia na „podmienk[y] súvisiac[e] s týmito limitmi [pre výlov a rybolov]“.

86 — Ú. v. EÚ C 310, 2004, s. 1. Tento text tvoril základ pre prácu medzivládnej konferencie v roku 2007 (pozri POLGEN 74, 26. júna 2007).

169. Hoci teda môže existovať priestor na výklad článku 43 ods. 3 ZFEÚ v tom zmysle, že zahŕňa iné opatrenia, než je predmetné rozhodnutie o tom, kto môže loviť, čo a kde, na opatrenia, ktoré sú *predpokladom* tohto rozhodnutia, sa podľa môjho názoru uvedené ustanovenie nevzťahuje.

170. Domnievam sa, že Komisia má pravdu, že podľa práva EÚ a medzinárodného práva vyžaduje prístup venezuelských plavidiel do vôd EÚ určitú formu medzinárodného titulu. Vzhľadom na to nemôže Rada vykonávať svoju právomoc podľa článku 43 ods. 3 ZFEÚ a Komisia nemôže vydať oprávnenie na rybolov bez *predchádzajúceho rozhodnutia* EÚ o vzdaní sa svojho zvrchovaného práva vo vzťahu k VHZ. Ak a kým sa Venezuele neumožní prístup do vôd EÚ na účel rybolovu, niet rybolovných možností, ktoré by sa mohli určiť. Medzinárodný titul bol nevyhnutnou podmienkou na to, aby Rada mohla vykonávať svoju právomoc prijímať opatrenia týkajúce sa určovania a pridelovania rybolovných možností Venezuele.

171. Rozhodnutie sa preto nemohlo samo osebe zakladať na článku 43 ods. 3 ZFEÚ. Spojovací výraz použitý v tomto ustanovení nemôže byť tak široký, že by pokrýval opatrenia, bez ktorých by neexistovali žiadne rybolovné možnosti, ktoré by sa mohli určovať a pridelovať. Z toho vyplýva, že právnym základom rozhodnutia by mal byť článok 43 ods. 2 a článok 218 ods. 6 písm. a) bod v) ZFEÚ a súhlas Parlamentu mal byť udelený pred jeho prijatím. Preto som dospela k záveru, že prvému žalobnému dôvodu vo veci C-103/12 a prvej a druhej časti prvého žalobného dôvodu vo veci C-165/12 treba vyhovieť.

Tvrdenie o rozporuplných dôvodoch na voľbu právneho základu (tretia časť prvého žalobného dôvodu vo veci C-165/12)

172. Tretí prvok prvého žalobného dôvodu Komisie, ako je formulovaný v žalobe, je, že Rada pochybila, a to ako v odôvodnení voľby právneho základu, tak v tom, že v rozpore s duchom článku 295 ZFEÚ svoju voľbu nekonzultovala s Parlamentom a Komisiou. Rozhodnutie nevysvetľuje, prečo by sa vyhlásenie, ktorým sa poskytuje prístup do vôd EÚ, malo považovať za opatrenie, ktorým sa určujú rybolovné možnosti. Komisia tvrdí, že odôvodnenie je v skutočnosti rozporuplné. Komisia tvrdí, že názov vyhlásenia výslovne odkazuje na rybolovné možnosti. Znenie vyhlásenia sa však pritom týka poskytnutia prístupu do vôd EÚ plavidlám, od ktorých sa vyžaduje postup v súlade s časťami SPRH. To je v rozpore s požiadavkou, aby odôvodnenie aktu so všeobecnou pôsobnosťou bolo logické a bez známkov vnútornej rozporuplnosti, a predstavuje to porušenie požiadavky vykonať medziinštitucionálnu konzultáciu.

173. Z repliky Komisie sa javilo, že rozsah tohto žalobného dôvodu značne obmedzila. Vo vzťahu k prvej časti totiž uviedla, že netvrdila, že odôvodnenie bolo nedostatočné alebo absentovalo. Naopak, zastávala názor, že by bolo možné na odôvodnenie nazerať v tom zmysle, že sa stalo rozporuplným v dôsledku zmien jeho znenia vykonaných Radou. Pokiaľ ide o druhú časť, netvrdila, že by to predstavovalo samostatný základ pre zrušenie. Komisia tento žalobný dôvod ďalej nerozvíjala, pričom brala na vedomie, že Parlament podobný žalobný dôvod nevzniesol.

174. Rada odpovedala, že požiadavky druhého odseku článku 296 ZFEÚ boli splnené, pretože odôvodnenia 1 a 2 tohto rozhodnutia opísali kontext prijatia rozhodnutia a odôvodnenie 3 definovalo predmet rozhodnutia, teda potvrdenie, že EÚ udelí oprávnenia na rybolov obmedzenému počtu venezuelských plavidiel. Rada ďalej uviedla, že postup bol upravený článkom 218 ZFEÚ a nie článkom 295 ZFEÚ. V každom prípade tvrdenia Komisie namietajúce proti zmenám jej návrhu, ktoré vykonala Rada, preukazujú, že Komisia bola do postupu plne zapojená.

175. Ak vychádzam z textu žaloby, tretia časť prvého žalobného dôvodu Komisie vo veci C-165/12 sa týka požiadavky uvedenia odôvodnenia právnych aktov (druhý odsek článku 296 ZFEÚ) a medziinštitucionálnej spolupráce (článok 295 ZFEÚ).

176. Zatiaľ čo z odpovede Komisie sa javí, že upustila od tejto časti prvého odvolacieho dôvodu ako základu neplatnosti rozhodnutia, podotýkam, že neuvedenie (zodpovedajúcich) dôvodov predstavuje porušenie podstatnej procesnej požiadavky a Súdny dvor by ho mal, ba dokonca musí zohľadniť *ex offo*.⁸⁷

177. Povinnosť uviesť v právnych aktoch dôvody, stanovená v druhom odseku článku 296 ZFEÚ, znamená, že úvahy inštitúcie o prijatí napadnutého aktu musia byť preukázané „jasne a jednoznačne... tak, aby umožni[li] dotknutým osobám oboznámiť sa s dôvodmi prijatého opatrenia a Súdnemu dvoru vykonať preskúmanie“. Uvedenie dôvodov nemusí podrobne uviesť všetky relevantné právne alebo skutkové okolnosti.⁸⁸ To, či je táto povinnosť dodržaná, závisí od znenia aktu, jeho kontextu, ako aj od súhrnu právnych pravidiel upravujúcich dotknutú oblasť.⁸⁹

178. Ťažkosti pri porozumení tretej časti prvého žalobného dôvodu Komisie spočívajú v tom, že ak sa posudzuje v spojitosti s prvou a druhou časťou, Komisia sa zrušenia rozhodnutia domáha z dôvodov, že na jednej strane bolo rozhodnutie s prihliadnutím na jeho obsah a cieľ prijaté na nesprávnom právnom základe a na druhej strane obsahuje nedostatočné odôvodnenie vysvetľujúce nesprávny právny základ zvolený Radou.

179. Podľa môjho názoru, ak sa akt EÚ prijme na nesprávnom právnom základe, nie je ani nevyhnutné, ani vždy možné ďalej skúmať, či inštitúcia, ktorá tento akt prijala, uviedla dostatočné dôvody tohto nesprávneho právneho základu. Za týchto okolností je použitie nesprávneho právneho základu dostatočným dôvodom na zrušenie.

180. Ak však Súdny dvor rozhodne, že sa touto časťou žalobných dôvodov Komisie spočívajúcou na článku 295 ZFEÚ bude zaoberať, podotýkam, že Komisia pripúšťa, že mala možnosť vyjadriť svoje postoje a že je v každom prípade zrejmé, že sa Rada o získanie stanoviska Parlamentu snažila a že Komisia bola do postupu úzko zapojená, o čom svedčia jej opakované vyhlásenia. V tomto kontexte sa domnievam, že porušenie článku 295 ZFEÚ sa nepreukázalo.

181. Preto som dospela k záveru, že tretia časť prvého žalobného dôvodu Komisie by sa mala zamietnuť ako nedôvodná.

Použitie nesprávneho postupu (druhý žalobný dôvod vo veci C-103/12)

182. Pre prípad, že by Súdny dvor rozhodol, že rozhodnutie mohlo mať základ v článku 43 ods. 3 ZFEÚ, Parlament tvrdí, že Rada nesprávne vyložila článok 218 ods. 6 písm. a) ZFEÚ, keďže rozhodnutie sa malo zakladať na článku 218 ods. 6 písm. a) bode v) ZFEÚ. Ak právne predpisy EÚ stanovujú, že riadny legislatívny postup sa musí uplatniť na prijímanie legislatívnych aktov nevyhnutných na vykonanie politiky EÚ, potom sa medzinárodné dohody týkajúce sa tej istej politiky musia nevyhnutne uzatvárať až po získaní súhlasu Parlamentu. Skutočnosť, že istý zákon týkajúci sa konkrétneho prvku tejto politiky podlieha inému konaniu, nemá žiadny vplyv na postup upravujúci uzatváranie medzinárodnej dohody. Tento výklad potvrdzuje skutočnosť, že význam slova „field“ v anglickej verzii článku 218 ods. 6 písm. a) bodu v) ZFEÚ zodpovedá významu slova „area“ v anglickej verzii článkov 3, 4 a 6 ZFEÚ.

87 — Pozri napríklad rozsudok Komisia/Írsko a i. (C-89/08 P, EU:C:2009:742, body 34 a 35 a citovanú judikatúru).

88 — Rozsudok Komisia/Rada (C-63/12, EU:C:2013:752, bod 98 a citovaná judikatúra).

89 — Rozsudok Komisia/Rada (EU:C:2013:752, už citovaný v poznámke pod čiarou 88, bod 99 a citovaná judikatúra).

183. Rada tvrdí, že Parlament nemôže mať spolurozhodovaciu právomoc v oblasti vonkajších vzťahov tam, kde túto právomoc nemá vo vzťahu k vnútorným činnostiam. SPRH navyše nepredstavuje jednotnú oblasť, keďže opatrenia v oblasti SPRH sa týkajú tak oblasti výlučnej právomoci v zmysle článku 3 ods. 1 písm. d) ZFEÚ, ako aj oblasti spoločnej právomoci v zmysle článku 4 ods. 2 písm. d) ZFEÚ.

184. Podľa môjho názoru nie je nevyhnutné zaoberať sa druhým žalobným dôvodom Parlamentu, pretože rozhodnutie sa malo zakladať na článku 43 ods. 2 a článku 218 ods. 6 písm. a) bode v) ZFEÚ. Ak však Súdny dvor rozhodne, že tak urobí, zastávam názor, že by sa mal zamietnuť z dôvodov uvedených v bodoch 151 a 153 týchto návrhov (ktoré sa týkali prvého žalobného dôvodu Parlamentu vo veci C-103/12).

Nerešpektovanie výsadného práva Parlamentu (druhý žalobný dôvod vo veci C-165/12)

185. Komisia tvrdí, že Rada nerešpektovala výsadné právo Parlamentu udeľovať v súlade s článkom 218 ods. 6 písm. a) bodom v) ZFEÚ súhlas s aktom, akým je rozhodnutie. Komisia navyše zdôrazňuje, že požadovať udelenie súhlasu Parlamentu v určitej lehote je nedostačujúce. Okrem prípadov konzultačného postupu zmluvy neumožňujú Rade určiť lehotu Parlamentu a potom, po jej uplynutí, prijať rozhodnutie bez jeho súhlasu.

186. Podľa názoru Rady bolo rozhodnutie správne založené na článku 218 ods. 6 písm. b) ZFEÚ. Parlament by nemal mať právo veta vo vzťahu k vonkajším opatreniam tam, kde toto právo nemá vo vzťahu k podobným vnútorným opatreniam.

187. Je nesporné, že si Rada súhlas Parlamentu pred prijatím rozhodnutia nevyžiadala. Pokiaľ bolo rozhodnutie nesprávne založené na článku 43 ods. 3 ZFEÚ a malo byť založené na článku 43 ods. 2 ZFEÚ, automaticky z toho vyplýva, že rozhodnutie sa musí v rozsahu, v akom sa naňho vzťahuje článok 218 ZFEÚ, prijať so súhlasom Parlamentu. Nevyžiadanie súhlasu predstavuje porušenie výsadného práva Parlamentu.

188. Dospela som k záveru, že prvému žalobnému dôvodu treba vyhovieť. Z toho vyplýva, že treba vyhovieť tiež druhému žalobnému dôvodu vo veci C-165/12.

Skreslenie návrhu Komisie (tretí žalobný dôvod vo veci C-165/12)

189. Pre prípad, že by Súdny dvor konštatoval, že rozhodnutie je opatrením na určovanie rybolovných možností, a preto by prvý žalobný dôvod zamietol, Komisia tvrdí, že Rada porušila článok 17 ZEÚ a článok 218 ods. 2 ZFEÚ tým, že skreslila jej návrh a nerešpektovala jej právo na iniciatívu. Hoci článok 293 ods. 1 ZFEÚ stanovuje, že Rada môže návrh Komisie v zásade zmeniť (ale iba jednomyselne), Rada nemôže zmeniť jeho predmet či cieľ. V tejto súvislosti sa Komisia odvoláva na rozsudok Súdného dvora Eurotunnel a i.⁹⁰. V tomto prípade Rada urobila z určovania rybolovných možností predmet návrhu. Výsledkom je, že Rada prijala rozhodnutie, ako keby žiadny návrh Komisie neexistoval.

190. Rada tvrdí, že ani právo iniciatívy Komisie, ani právo Rady rozhodnúť nie sú absolútne. Nemožno pripustiť, že zakaždým, keď Rada zmení právny základ rozhodnutia, automaticky skresľuje návrh Komisie a nerešpektuje právo Komisie na iniciatívu. Súdny dvor v skutočnosti už v minulosti konštatoval platnosť zmeny právneho základu Radou alebo Parlamentom. Zmeny návrhu boli vykonané, pretože išlo o opatrenie o pridelovaní rybolovných možností.

90 — Rozsudok Eurotunnel a i. (C-408/95, EU:C:1997:532, bod 19).

191. Tretí žalobný dôvod Komisie sa zakladá na predpoklade, že Súdny dvor rozhodne, že rozhodnutie a k nemu pripojené vyhlásenie bolo nesprávne založené na článku 43 ods. 3 ZFEÚ a článku 218 ZFEÚ. Ak so mnou Súdny dvor súhlasí, že článok 43 ods. 3 ZFEÚ predstavoval nesprávny základ, nemusí sa týmto žalobným dôvodom zaoberať. Pre úplnosť ho však v stručnosti preskúvam.

192. Za tohto predpokladu je úlohou Komisie, aby začala postup v súlade s článkom 218 ZFEÚ, a úlohou Rady, aby rozhodnutie o schválení aktu prijala.

193. Ako som už vysvetlila, postupy opísané v článku 218 ZFEÚ sú založené na osobitnej medziinštitucionálnej rovnováhe síl, ktorá sa vo vzťahu k jednostranne záväzným vyhláseniam v porovnaní s medzinárodnými dohodami môže líšiť.⁹¹ Tak či onak, nevykladám článok 218 ods. 6 ZFEÚ v tom zmysle, že Rada nesmie rozhodnúť o tom, že *neuzavrie* zmluvu, alebo o vydaní jednostranne záväzného vyhlásenia, alebo o zmene či doplnení návrhu Komisie (v súlade s článkom 293 ods. 1 ZFEÚ). Zároveň ako postup podľa článku 218 ZFEÚ napreduje, Rada zjavne nemôže využiť svoje právo na zmenu spôsobom, ktorý by bol v rozpore s predchádzajúcimi rozhodnutiami a úkonmi, ktoré vykonala v rámci tohto postupu.

194. V prejednávanej veci je zrejmé, že Rada zmenila návrh Komisie, a to najmä jeho právny základ.

195. Podľa môjho názoru sa všetci účastníci konania v podstate zhodujú, že sa návrh Komisie, ako aj revidovaný návrh, ktorý bol Radou prijatý, týkali opatrenia, ktorým EÚ súhlasila, že udelí venezuelským plavidlám prístup do vôd EÚ. Ich spor sa týka toho ako sa má toto opatrenie charakterizovať podľa článku 43 ZFEÚ a v dôsledku toho jeho právneho základu.

196. Čiže pokiaľ sa rozhodnutie správne zakladalo na článku 43 ods. 3 ZFEÚ a článku 218 ZFEÚ, tak Rada v podstate opravila právny základ použitý v návrhu Komisie.

197. Je pravda, že právny základ opatrenia EÚ sa musí zakladať na objektívnych okolnostiach, predovšetkým na ciele a obsahu tohto aktu, ktoré môžu byť predmetom súdneho preskúmania.⁹² Tieto okolnosti však môžu zostať nemenné a môžu napriek tomu vyvolať spor o správnom právnom základe. Ak za týchto okolností Rada právny základ zmení (v kontexte predpokladu uvedeného v tomto žalobnom dôvode správne), nevyplýva z toho automaticky, že Rada zmenila návrh Komisie, čo sa týka jeho predmetu a cieľa (ako je to zrejmé v prejednávanej veci).

198. Na základe toho sa domnievam, že Rada neprekročila svoju právomoc zmeniť návrh Komisie. Preto by som tretí žalobný dôvod vo veci C-165/12 zamietla ako nedôvodný.

Návrh na zachovanie účinkov rozhodnutia

199. Vo veci C-165/12 Komisia na základe druhého odseku článku 264 ZFEÚ žiada Súdny dvor, aby zachoval účinky rozhodnutia, ak ho zruší; a aby tieto účinky identifikoval. Toto opatrenie by zaniklo buď okamihom, keď Rada so súhlasom Parlamentu nahradí rozhodnutie aktom prijatým na správnom právnom základe, alebo ak by Parlament súhlas neudelil, po uplynutí krátkeho obdobia, počas ktorého Rada a Komisia budú môcť prijať potrebné opatrenia z oblasti medzinárodného práva na informovanie Venezuely o odvolaní nóty a informovanie hospodárskych subjektov o tom, že ich oprávnenia na rybolov boli zrušené.

200. Parlament podobnú žiadosť vo veci C-103/12 nevzniesol. Vo svojej odpovedi však Parlament uviedol, že nevidí žiadnu prekážku zachovania účinkov rozhodnutia.

91 — Pozri body 116 až 118 vyššie.

92 — Pozri bod 140 vyššie.

201. Žiadny z účastníkov konania proti tejto požiadavke nenamietal, nie všetci účastníci konania však prijali postoj Komisie, že Súdny dvor by mal účinky svojho rozsudku obmedziť aj bez určenia časového obdobia, v ktorom by sa malo nové rozhodnutie prijať.

202. Dospela som k záveru, že rozhodnutie by sa malo zrušiť. Výsledkom by bolo zaniknutie právneho základu pre prístup Venezuely do vôd EÚ podľa práva EÚ (a medzinárodného práva) a tým aj základ ďalších opatrení o určení a pridelení rybolovných možností a o vydaní oprávnení na rybolov pre venezuelské plavidlá.

203. Významné dôvody právnej istoty⁹³ a potreba vyhnúť sa závažným nepriaznivým dôsledkom⁹⁴ môžu odôvodňovať rozhodnutie o zachovaní účinkov zrušeného aktu.

204. Je nesporné, že rybolovné činnosti venezuelských plavidiel vo vodách EÚ významne prispievajú k sociálnemu a hospodárskemu rozvoju spracovateľského priemyslu vo Francúzskej Guyane, ktorá je od týchto vykládok závislá. Akýkoľvek je teda právny základ tohto prístupu, náhle narušenie dlhoročnej praxe poskytovania prístupu k týmto vodám môže mať na toto odvetvie negatívny vplyv. Rovnako môže narušiť riadenie rybolovu vo vodách EÚ.

205. Účinky rozhodnutia by sa preto mali zachovať až dotedy, kým v primeranej lehote nadobudne účinnosť nové rozhodnutie prijaté na správnom právnom základe.

O trovách

206. Podľa článku 138 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Parlament a Komisia navrhli zaviazat' Radu na náhradu trov konania. Podľa článku 140 ods. 1 rokovacieho poriadku členské štáty, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci konania, znášajú svoje vlastné trovy konania.

Návrh

207. Vzhľadom na uvedené úvahy navrhujem, aby Súdny dvor:

- zrušil rozhodnutie Rady 2012/19/EÚ zo 16. decembra 2011 o schválení vyhlásenia o udelení rybolovných možností vo vodách EÚ rybárskym plavidlám, ktoré sa plavia pod vlajkou Venezuelskej bolívarovskej republiky vo výhradnej hospodárskej zóne pri pobreží Francúzskej Guyany, v mene Európskej únie,
- uviedol, že v zmysle článku 264 ods. 2 ZFEÚ sa účinky rozhodnutia 2012/19 zachovávajú až dotedy, kým v primeranej lehote nenadobudne účinnosť nové rozhodnutie prijaté na správnom právnom základe,
- zaviazal Radu na náhradu vlastných trov konania a trov konania, ktoré vznikli Parlamentu a Komisii, a
- uložil vedľajším účastníkom konania povinnosť znášať vlastné trovy konania.

93 — Pozri napríklad rozsudky Parlament/Rada (C-490/10, EU:C:2012:525, body 90 a 91) a Parlament/Rada (C-414/04, EU:C:2006:742, bod 59).

94 — Pozri napríklad rozsudok Parlament/Rada (EU:C:2006:742, už citovaný v poznámke pod čiarou 93, bod 59).